

Arrest

nr. 235 856 van 18 mei 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat K. TERMONIA, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 10 december 2018 dienen de verzoekers bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat de beschermingsverzoeken van de verzoekers niet-ontvankelijk zijn.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoekers werden ter kennis gebracht met een aangetekende zending van 21 november 2019.

De eerste bestreden beslissing, dit is de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen ten aanzien van de (eerste) verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 december 1984 in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine en soennitisch moslim. Toen u nog een kind was leefde u samen met uw familie in Kaboel. Aan het begin van de Afghaanse burgeroorlog verhuisden jullie naar het noorden van het land. Jullie woonden er eerst in Puli Khumri (provincie Baghlan), en rond uw achttiende verhuisden jullie naar Mazar-e Sharif waar u uw middelbare studies afrondde. Nadien keerde u terug naar Kaboel waar u van 2002 tot 2007 voor een bedrijf van uw vader werkte. Van 2008 tot 2009 en van 2010 tot 2015 runde u nog twee eigen bedrijven. In 2009 huwde u met N., N. (CG: ..., OV: ...). Samen kregen jullie drie kinderen: R., N. en O.

Op 19 februari 2016 verliet u Afghanistan samen met uw vrouw en kinderen. Omdat u met uw bedrijven projecten deed voor buitenlandse troepen had u immers problemen gekregen met de taliban. Via een smokkelaar wist u visa voor Turkije te bemachtigen en kon u vervolgens met uw gezin naar Istanboel vliegen. Op 7 maart 2016 bereikten jullie het Griekse eiland Samos per boot. Jullie werden uit het water gehaald door Frontex en moesten jullie vingerafdrukken afstaan. Enkele dagen later bereikten jullie Athene en moesten jullie noodgedwongen een drietal weken in de haven van Piraeus doorbrengen. Nadien konden jullie naar het opvangcentrum van Eleonas, waar jullie op 18 juni 2016 een preregistratie doorliepen. Jullie ontvingen er tijdelijke documenten waarmee u beperkt kon werken. Vervolgens ging u aan de slag bij verschillende organisaties, onder meer als tolk en cultureel bemiddelaar, maar ondervond u verschillende moeilijkheden tijdens het werken. Zo werd u onder meer aangevallen door racisten alsook door andere vluchtelingen. Nadien probeerde u een job te vinden bij een organisatie die geen contacten had met vluchtelingen, maar zonder succes. Bijgevolg was u 8 maanden werkloos en begon u in juli 2018 opnieuw als tolk te werken voor Caritas. Intussen werden u en uw gezin ook erkend als vluchteling in Griekenland. Dankzij de Griekse identiteitskaarten die jullie verkregen en uw werkcontract van zes maanden bij Caritas slaagde u er bovendien in om vanaf eind juni 2018 een huis te huren.

In augustus 2018 kreeg uw echtgenote telefoon van één van de neven van haar overleden vader. Hij waarschuwde haar dat K., het familielid aan wie uw vrouw kort na haar geboorte beloofd werd om mee te trouwen, vertrokken was naar Griekenland om wraak te nemen. Toen uw vrouw afgestudeerd was hadden zij en haar vader dit huwelijk immers alsnog geweigerd omdat K. geen goede partij bleek te zijn. Behalve enkele dreigementen vanwege K. en diens naaste familie leverde dit destijds echter nooit concrete problemen op. Toen u en uw vrouw ongeveer een jaar getrouwd waren vernamen jullie bovendien dat hij naar het buitenland was gegaan. Volgens de neef van uw schoonvader was K. nu echter teruggekeerd naar Afghanistan om te trouwen, maar wilde niemand van de familie een dochter aan hem uithuwelijken omdat uw vrouw destijds geweigerd had om met hem te trouwen. Omdat u ervanuit ging dat K. jullie niet snel ging kunnen vinden ondernam u niet meteen iets.

In september 2018 vroeg de Griekse politie u om te tolken voor een Afghaanse vrouw genaamd P. Haar kinderen werden op straat gevonden en de politie besloot mevrouw P. te arresteren en haar kinderen van haar af te nemen omdat ze niet goed voor hen zorgde. Een paar dagen nadat ze werd vrijgelaten kwam mevrouw P. naar het kantoor van Caritas en bedreigde ze u. Ze dacht dat u verantwoordelijk was voor haar arrestatie en het feit dat haar kinderen van haar afgenomen werden. Naast deze problemen met K. en mevrouw P. kenden u en uw gezin nog vele andere moeilijkheden in Griekenland. Zo vroeg u onder meer aan de school van uw kinderen om hen niet mee te nemen naar de kerk en hen geen varkensvlees te geven, maar deden zij dit toch. Ook hadden jullie veel problemen op het vlak van medische zorg. De tanden van uw zoon werden onder meer zonder verdoving getrokken en geen enkel ziekenhuis wou hem opnemen toen hij veel last had van de waterpokken. Uw dochter had dan weer last van een allergie die nooit goed onderzocht werd in Griekenland, en uzelf, die last had van psychologische problemen alsook een hoge bloeddruk, moest steeds zelf voor alle kosten opdraaien. Op 4 december 2018 vertrok u samen met uw gezin uit Griekenland. Jullie vlogen eerst naar Nederland, waar een maternale oom van u woont. Omdat u echter ver van familie en vrienden wilde leven koos u ervoor om naar België te komen. Op 10 december 2018 kwam u samen met uw gezin aan in België en dienden jullie meteen een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het CGVS kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. De psychische problemen waar zowel u als uw echtgenote naar verwijzen zijn niet van die aard dat ze u niet in staat zouden maken om deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien bleek tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zowel u als uw echtgenote zeer capabel waren om te antwoorden op de vragen en niet gehinderd werden door traumatische ervaringen of een ernstige psychische aandoening. Daarnaast werd er tijdens het onderhoud van u en uw echtgenote ook gepeild naar en rekening gehouden met jullie huidige psychische toestand, werd de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon voor uw echtgenote toegestaan, en werd onder meer de mogelijkheid aangestipt om op elk moment pauze te vragen. Verder maakte noch uzelf, noch uw echtgenote, noch jullie advocaat, noch de vertrouwenspersoon van uw echtgenote, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen onder de vorm van de vluchtelingenstatus in Griekenland op 20/02/2018.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u onder meer gelden dat K., de persoon aan wie uw echtgenote (N. N., CG: ..., OV: ...) kort na haar geboorte beloofd werd om mee te trouwen, jullie achterna gereisd zou zijn tot Griekenland.

Het feit dat K. uw echtgenote achterna gereisd zou zijn tot Griekenland is echter bijzonder weinig aannemelijk. Ten eerste verklaren zowel u als uw echtgenote dat deze huwelijksbelofte reeds 40 dagen na de geboorte van uw vrouw plaatsvond, maar dat zij en haar vader dit huwelijk alsnog weigerden toen uw vrouw haar middelbare school had afgemaakt (CGVS p.12-13 en CGVS echtgenote p.11). Deze gebeurtenissen dateren met andere woorden van respectievelijk zo'n 33 en 15 jaar geleden. Jullie huwelijk dateert dan weer van 2009 (CGVS p.6 en CGVS echtgenote p.5), oftewel intussen ook reeds 10 jaar geleden. Dat K. na al die jaren tot Griekenland zou reizen om alsnog wraak te nemen, is weinig geloofwaardig. Zoals jullie zelf aangeven kwamen K. en zijn familie immers amper twee dagen na jullie verloving al naar het huis van jullie (schoon)vader met de eis dat jullie huwelijk zou geannuleerd worden (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.11). De familie van uw echtgenote zou op dat ogenblik echter gewaarschuwd hebben voor de gevolgen van een familie- en stamvete, waarop K. en zijn familie afdropen (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.11). In de jaren nadien hebben noch uzelf noch uw echtgenote ooit problemen gekend met K. of zijn familie (CGVS p.13, 17 en CGVS echtgenote p.14). Het gegeven dat K. ongeveer een jaar na jullie huwelijk naar Iran zou zijn verhuisd (CGVS p.13, 17 en CGVS echtgenote p.15) doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Ook is het enigszins merkwaardig dat K. pas recent zou teruggekeerd zijn naar Afghanistan om er een nieuwe poging te doen om te trouwen (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.12). Dat hij en zijn familie na het geannuleerde huwelijk tussen hem en uw echtgenote nog jaren zou wachten om een nieuwe bruid te vinden, en dat K. daarvoor bovendien zou terugkeren naar Afghanistan, is bedenkelijk. De Afghaanse gemeenschap in Iran is immers bijzonder groot, en Afghaanse meisjes en vrouwen opgegroeid en/of woonachtig in Iran zijn overigens meestal gegeerd als bruid. Daarbij was de kans in Iran groter dat de bruiden en hun familie niets zouden

afweten van het eerdere geannuleerde huwelijk. Het feit dat K. vervolgens besloten zou hebben om op illegale wijze naar Griekenland door te reizen louter en alleen om wraak te nemen, is al even twijfelachtig. Ten eerste beschikte K. niet over een concreet adres van jullie in Griekenland, waardoor hij eigenlijk geen idee had waar hij in dit voor hem geheel onbekende land moest beginnen zoeken. Dat hij om die reden een neef van de vader van uw echtgenote die in Turkije leeft ging opzoeken (CGVS p.18 en CGVS echtgenote p.12), is opnieuw iets wat wenkbrauwen doet fronsen. Al kon hij op die manier misschien wel jullie precieze verblijfplaats in Griekenland te weten komen, door dit te doen gaf hij tegelijk ook zijn wraakplannen prijs. Ten tweede behoort Griekenland tot de Europese Unie en beschikt het over een uitvoerig rechtssysteem. Het is dan ook bijzonder twijfelachtig dat K. desondanks het risico zou nemen om op Grieks grondgebied een moord te plegen, en dit bovendien als illegaal of asielzoeker. Ten derde zijn er geen objectieve en overtuigende bewijzen dat K. effectief naar Griekenland is gereisd met het doel om wraak te nemen op u en/of uw echtgenote. De berichten van uw broer S. (die in hetzelfde opvangcentrum als jullie in Griekenland verbleef) kunnen immers perfect in scène gezet zijn. Daarnaast schreef uw broer in deze berichten dat er een persoon genaamd K. verschillende keren naar het centrum was gekomen (CGVS p.11 en CGVS echtgenote p.16-17). Het is echter weinig aannemelijk dat K. zijn echte naam zou achterlaten gedurende zijn zoektocht naar u en uw echtgenote. Door dit te doen riskeerde hij immers jullie te waarschuwen van het feit dat hij jullie op de hielen zat, hetgeen opnieuw weinig doordacht zou zijn. Bovendien verklaarde u dat uw broer K. zelf nooit heeft gezien, maar via andere mensen in het opvangkamp vernam dat een zekere K. naar jullie was komen zoeken (CGVS p.18). Gevraagd hoe uw broer dan wist dat het om de K. ging aan wie uw echtgenote beloofd werd om te trouwen, antwoordde u dat uw broer niets over K. weet. U gaf aan louter te denken dat hij de persoon is die jullie kwam zoeken, aangezien hij volgens uw broer verschillende keren kwam (CGVS p.18). Zekerheid over de komst van K. hebt u dus zelf blijkbaar ook niet, en daar u en uw echtgenote Griekenland destijds al hadden verlaten, hebben jullie dit ook nooit met eigen ogen vastgesteld. Daarenboven is het opmerkelijk dat u en uw echtgenote niets concreets hebben ondernomen nadat de neef van haar vader waarschuwde voor de komst van K.. Gevraagd wat jullie hierna deden, antwoordde u immers vreemd genoeg dat u dacht dat u dit kon weerstaan. Gevraagd hoe u van plan was een zogeheten eremoord of eerwraak te weerstaan, verklaarde u frappant genoeg: "Ik had geen precies plan maar het was geen kleine stad. Vele mensen komen en gaan. Dus ik dacht: misschien kan hij ons niet vinden" (CGVS p.19). Rekening houdend met de ernst van de door u voorgehouden dreiging, is deze redenering op zijn minst opvallend te noemen. De verklaring van uw echtgenote dat zij haar skype verwijderde omdat ze niet wilde dat K. jullie adres zou te weten komen, kan op zich niet overtuigen. Op de vraag of jullie met iemand anders van de familie over deze kwestie spraken, antwoordde uw echtgenote dat jullie dit niet deden om te vermijden dat ze bezorgd zouden zijn (CGVS echtgenote p.16), hetgeen echter bedenkelijk is daar deze bezorgdheid in de eerste plaats vooral aan jullie zelf toe was. Gevraagd of jullie dan op zijn minst de waarschuwing van de neef van uw schoonvader (namelijk dat K. onderweg naar Griekenland was) bij andere familieleden controleerden, blijkt dit evenmin het geval geweest te zijn (CGVS echtgenote p.16).

Gelet op al wat voorafgaat, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de komst van K. naar Griekenland, noch aan het feit dat hij heden uit zou zijn op wraak en dat de Griekse autoriteiten hier onvoldoende bescherming tegen zouden kunnen bieden.

Naast de vrees voor K. verklaarde u en uw echtgenote eveneens niet terug te kunnen naar Griekenland vanwege uw problemen met een Afghaanse vrouw genaamd P. (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.12). Ook deze problemen kunnen niet overtuigen. U stelt namelijk dat mevrouw P. u één keer bedreigde nadat u voor haar had getolkt en de politie haar arresteerde en haar kinderen afnam (CGVS p.13-14). Na dit incident werd er volgens u en uw echtgenote ook één keer 's avonds op het raam geklopt van jullie huis (CGVS p.14 en CGVS echtgenote p.12). U verklaart hierover dat u meteen klacht wilde indienen maar dat een buur (aan wie u hulp had gevraagd om naar de politie te gaan) zei dat dit geklop waarschijnlijk gewoon afkomstig was van mensen die tegen vluchtelingen waren (CGVS p.15). Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u inderdaad geen enkel bewijs heeft dat dit geklop van mevrouw P. afkomstig was, en dat dit opnieuw louter een vermoeden van jullie is. Gevraagd of u dan wel een klacht indiende louter tegen mevrouw P. zelf, daar zij u rechtstreeks en persoonlijk zou hebben bedreigd, geeft u bovendien vreemd genoeg aan dit niet gedaan te hebben. Als reden hiervoor stelt u dat u verschillende problemen had en deze probeerde te ontvluchten, en dat een klacht een probleem bovenop de problemen zou zijn (CGVS p.15), hetgeen echter niet overtuigt. Dat u geen klacht indiende tegen mevrouw P. zelf, maar wel meteen een klacht wilde indienen nadat er op een avond op het raam van jullie huis geklopt werd, houdt bovendien geen enkele steek. Voorts legde u evenmin objectieve en overtuigende bewijsstukken hieromtrent neer. De berichten tussen u en uw supervisor over mevrouw P., daterend van april 2019, kunnen immers eveneens perfect in scène gezet

zijn. Ook toont u niet aan dat de bescherming verleend door de Griekse autoriteiten ontoereikend zou zijn op dit vlak, en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke informatie.

De andere twee elementen waarnaar zowel u als uw echtgenote verwijzen, met name dat jullie lastig gevallen worden in Griekenland en dat de medische zorg er ontoereikend is, blijken na onderzoek evenmin gegrond.

Zo verwijzen jullie zowel naar beledigingen van racistische en xenofobe aard, als naar beledigingen afkomstig van (en problemen met) andere Afghanen (CGVS p.12, 14, 15 en CGVS echtgenote p.12). Het gaat hier echter om een aantal geïsoleerde incidenten waarbij opgemerkt dient te worden dat deze zich niet beperken tot de Griekse samenleving. Het feit dat uw echtgenote geen hoofddoek durfde te dragen wanneer ze de kinderen van school ging ophalen omdat ze bang was dat ze haar misschien zouden slaan (CGVS echtgenote p.12), betreft bovendien niet meer dan een hypothese. Dat jullie kinderen op school varkensvlees zouden gekregen hebben, hoewel jullie gezegd hadden dat dit niet mocht (CGVS p.15 en CGVS echtgenote p.12), kan een jammerlijke vergissing zijn. Ook is het niet uitgesloten dat de school mogelijk gewoon niets anders kon aanbieden. Bewijs van kwaad opzet is er hoe dan ook niet, noch zou hierover kunnen gesteld worden dat dit vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming betreft. Hetzelfde geldt voor het feit dat de school uw kinderen mee naar de kerk nam en dat ze moesten bidden wanneer ze in de rij stonden (CGVS p.15 en CGVS echtgenote p.12). Het gaat hier immers louter om een oude traditie die in wel meer Katholieke en Orthodoxe scholen in Europa nageleefd wordt, hetgeen niets te maken heeft met racisme of vreemdelingenhaat, en al zeker niet als vervolging of ernstige schade kan omschreven worden.

De medische problemen waarnaar jullie anderzijds verwijzen tonen evenmin aan dat er in geval van terugkeer naar Griekenland sprake zou zijn van een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 EVRM. Zo verklaarde uw echtgenote dat ze drieënhalve tand moest laten trekken in Griekenland omdat ze geen geld had om haar tanden te laten vullen in een privéziekenhuis (CGVS echtgenote p.12). Opnieuw kan hier niet over een conventie gebonden vorm van vervolging of een element van ernstige schade gesproken worden. Dat uw zoon niet gehospitaliseerd werd toen hij ernstig last had van waterpokken of rode hond (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.12), betreft een medische beslissing van Griekse artsen waarover het CGVS geen uitspraak kan doen. Dat jullie destijds ook geen ambulance voor hem kregen, en hem op eigen houtje naar het ziekenhuis moesten brengen, betreft eveneens een inschatting van de betrokken hulpverleners. In elk geval werd jullie nooit de toegang tot een dokter of ziekenhuis ontzegd en kregen jullie ook steeds de nodige medicijnen of voorschriften (CGVS echtgenote p.12). De allergie waarmee uw oudste dochter te kampen heeft werd eveneens één à twee keer per maand door een Grieks ziekenhuis behandeld (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.12-13). Dat de Griekse artsen de oorzaak ervan destijds bij stress legden en dat in België ontdekt werd dat uw dochter eigenlijk een allergie zou hebben (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.13), toont absoluut niet aan dat de Griekse gezondheidszorg in zijn geheel ontoereikend zou zijn of dat uw dochter in Griekenland niet de nodige behandeling zou kunnen krijgen. Uw klacht dat u geen ambulance kreeg toen u in Griekenland last had van hoge bloeddruk betreft opnieuw een beslissing van medische aard waarover het CGVS geen uitspraak kan doen. In elk geval werd u wel degelijk behandeld voor dit probleem in Griekenland en kreeg u ook medicatie hiervoor (CGVS p.16), net zoals voor uw psychologische problemen (CGVS p.10). Het feit dat een aantal van uw zoons tanden moesten getrokken worden in Griekenland omdat hij na een valpartij niet goed opgevolgd werd (CGVS p.16, 20 en CGVS echtgenote p.12), betreft een medische kwestie waarbij opnieuw opgemerkt dient te worden dat het CGVS niet bevoegd is en ook niet in staat is om deze correct te kunnen beoordelen. In elk geval beschikt het CGVS niet over concrete aanwijzingen of documenten dat uw zoon in geval van terugkeer naar Griekenland geen verdere behandeling zou kunnen krijgen of in onmenselijke of vernederende levensomstandigheden zou terechtkomen. Hetzelfde geldt voor uw jongste dochter, over wie uw vrouw verklaart dat hier in België vastgesteld werd dat haar ogen zwak zijn (CGVS echtgenote p.13). De psychologische problemen van u en uw echtgenote zijn evenmin van die aard, toch zover het CGVS hier momenteel een zicht op heeft, om te besluiten dat de bescherming die jullie als erkende vluchtelingen in Griekenland genieten ontoereikend zou zijn. U bevestigde immers dat u in Griekenland reeds medicatie ontving voor uw psychologische klachten (CGVS p.10) en uw echtgenoot gaf zelfs aan dat u zich hier destijds ook beter door voelde (CGVS echtgenote p.21). Uw echtgenote deed nog geen beroep op psychologische bijstand in Griekenland omdat haar klachten naar eigen zeggen pas begonnen net voor jullie vertrek uit Griekenland (CGVS echtgenote p.13), en zoals ze zelf aangeeft gaat het

hoofdzakelijk om stress (CGVS echtgenote p.10). Van een zware psychiatrische aandoening lijkt dan ook geen sprake.

De wekerende klacht dat u steeds zelf voor alle medische kosten moest betalen (CGVS p.10, 16-17), doet tot slot wenkbrauwen fronsen. De systemen en voorwaarden van sociale zekerheid verschillen nu eenmaal van land tot land, en gelden zowel voor lokale inwoners als voor migranten en vluchtelingen. Bovendien had u toegang tot de arbeidsmarkt in Griekenland (u hebt er immers verschillende jobs gehad), had u eveneens toegang tot de huizenmarkt (u hebt er immers een huis kunnen huren), en studeerden zowel u als uw echtgenote er zelfs aan de universiteit (CGVS p.8-9, 15 en CGVS echtgenote p.8). Van een problematische financiële toestand vanwege deze medische kosten lijkt dus niet meteen sprake. Ook wenst het CGVS nog op te merken dat u, nadat u Griekenland had verlaten omwille van bovenvermelde reeks van problemen, eerst nog naar Nederland reisde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (CGVS p.9). Op de vraag om welke reden u eerst naar Nederland reisde, antwoordde u dat u zichzelf verloor en dat u niet wist waar u naartoe moest gaan, en verwijst u vervolgens naar het gegeven dat uw maternale oom in Nederland woont (CGVS p.9). U voegt hier echter meteen spontaan aan toe dat u België koos voor uw huidige verzoek om internationale bescherming omdat u ver van familie en vrienden wilde leven (CGVS p.9). Om welke reden u echter destijds eerst uw oom, die toch als een behoorlijk dicht familielid kan beschouwd worden, opzocht alvorens om internationale bescherming in België te vragen, blijft onduidelijk. Ook wanneer diezelfde vraag aan uw echtgenote gesteld werd, bleef het antwoord opvallend vaag. Zo stelt zij dat u een bezoek wilde brengen aan uw maternale oom, maar bevestigt ze tegelijkertijd dat jullie geen asiel aanvraagden in Nederland omdat jullie eigenlijk op afstand van jullie familieleden of stamleden wilde leven (CGVS echtgenote p.9). Dat jullie desondanks toch eerst deze oom gingen bezoeken, houdt dan ook weinig steek, zeker daar u zelf aangeeft dat de meeste van jullie problemen gecreëerd werden door jullie familie (CGVS p.9). Daarenboven wenst het CGVS de bedenking te maken dat uw vertrek uit Griekenland niet halsoverkop gebeurde. De problemen waarnaar u verwijst bouwden zich langzaam op en deden zich op verschillende tijdstippen gedurende uw verblijf in Griekenland voor. Er was geen dringende aanleiding tot jullie vertrek. U boekte bewust een vlucht en zorgde er ook voor dat u de nodige documenten meenam. Uw verklaring dat u verloren was en niet wist waar naartoe te gaan lijkt dus niet te kloppen. Bijgevolg ondermijnt deze reis naar Nederland, waarmee u uw familie eigenlijk op de hoogte bracht van het feit dat u Griekenland had verlaten, uw vrees voor een mogelijke eremoord of eerwraak door K., en bevestigt dit de indruk dat uw andere problemen in Griekenland niet of onvoldoende gegrond zijn.

Daarnaast wenst het CGVS nog op te merken dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De Afghaanse en Griekse identiteitsdocumenten van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen, alsook de andere documenten (zoals werkbades, opleidingscertificaten, appreciatiebrieven...) en foto's uit Afghanistan en Griekenland, tonen louter aan dat jullie de Afghaanse nationaliteit bezitten en erkend werden als vluchteling in Griekenland, elementen die niet ter discussie staan. De medische documenten uit Griekenland en België van zowel uzelf, uw echtgenote als uw kinderen verwijzen op hun beurt naar alle medische behandelingen en zorgen die jullie zowel in Griekenland als in België hebben gevraagd en gekregen, maar geven anderzijds geen concrete blijk van een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland. De objectieve waarde die het CGVS kan hechten aan het bericht van uw broer met betrekking tot de komst van K. naar Griekenland werd eerder reeds besproken (zie supra), en doet bovendien geen afbreuk aan de algehele twijfelachtigheid van dit gegeven alsook het verloop van de feiten zoals door jullie voorgesteld (zie eveneens supra). Wat betreft de artikels en rapporten in verband met de algemene toestand voor vluchtelingen in Griekenland, alsook de documentatie in verband met eremoord in Afghanistan, dient tot slot te worden opgemerkt dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade individueel en in concreto aannemelijk gemaakt dient te worden, en dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoon dus niet kan volstaan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen beperkte verspreiding Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u in geen geval mag worden teruggeleid naar Afghanistan.
(...)"*

De tweede bestreden, dit is de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen ten aanzien van de (tweede) verzoekster, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 maart 1986 in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine en soennitisch moslim. Tot uw tiende ongeveer leefde u samen met uw familie in Kaboel. Toen de taliban daar de macht overnam verhuisden jullie eerst naar Pakistan en vervolgens naar Rusland. In 2005 keerde u samen met uw vader en zussen terug naar Kaboel waar u uw middelbare school afmaakte. In 2009 huwde u met N. W. (CG: ... OV: ...). Samen kregen jullie drie kinderen: R., N. en O..

Op 19 februari 2016 verliet u Afghanistan samen met uw man en kinderen omdat uw man problemen had gekregen met de taliban. Via een smokkelaar wist uw man visa voor Turkije te bemachtigen en konden jullie samen met jullie kinderen naar Istanboel vliegen. Op 7 maart 2016 bereikten jullie het Griekse eiland Samos per boot. Enkele dagen later kwamen jullie aan in Athene en moesten jullie noodgedwongen een drietal weken in de haven van Piraeus doorbrengen. Nadien konden jullie naar het opvangcentrum van Eleonas, waar jullie op 18 juni 2016 een preregistratie doorliepen en tijdelijke documenten kregen. Vervolgens ging uw man aan de slag bij verschillende organisaties, onder meer als tolk en cultureel bemiddelaar, maar ondervond hij moeilijkheden tijdens het werken. Zo werd hij onder meer aangevallen door racisten alsook door andere vluchtelingen. Nadien probeerde uw man een job te vinden bij een organisatie die geen contacten had met vluchtelingen, maar zonder succes. Bijgevolg was hij 8 maanden werkloos en begon hij in juli 2018 opnieuw als tolk te werken voor Caritas. Intussen werden u en uw gezin ook erkend als vluchteling. Dankzij de Griekse documenten en het werkcontract van uw man bij Caritas slaagden jullie er bovendien in om vanaf eind juni 2018 een huis te huren.

In augustus 2018 kreeg u telefoon van één van de neven van uw overleden vader. Hij waarschuwde u dat K., het familielid aan wie u kort na uw geboorte beloofd werd om mee te trouwen, vertrokken was naar Griekenland om wraak te nemen. Toen u afgestudeerd was hadden u en uw vader dit huwelijk immers alsnog geweigerd omdat K. geen goede partij bleek te zijn. Behalve enkele dreigementen vanwege K. en diens naaste familie leverde dit destijds echter nooit concrete problemen op. Toen u en uw man ongeveer een jaar getrouwd waren vernamen jullie bovendien dat K. naar het buitenland was gegaan. Volgens de neef van uw vader was hij nu echter teruggekeerd naar Afghanistan om te trouwen, maar wilde niemand een dochter aan hem uithuwelijken omdat u destijds geweigerd had om met hem te trouwen. K. was hierdoor gekrenkt in zijn eer, en was naar het huis van deze neef van uw vader getrokken om uw adres in Griekenland te vragen.

In september 2018 kreeg uw man bovendien problemen met een Afghaanse vrouw genaamd P., voor wie hij had getolkt. Haar kinderen werden op straat gevonden en de politie besloot mevrouw P. te arresteren en haar kinderen van haar af te nemen omdat ze niet goed voor hen zorgde. Een paar dagen nadat ze werd vrijgelaten kwam mevrouw P. naar het kantoor van Caritas en bedreigde ze uw man. Ze dacht dat hij verantwoordelijk was voor haar arrestatie en het feit dat haar kinderen van haar afgenomen werden. Een paar dagen hierna werd er op het raam van jullie huis geklopt. U weet niet of mevrouw P. of iemand anders dit deed.

Daarnaast kenden u en uw gezin nog andere moeilijkheden in Griekenland. In uw regio leefden mensen die antivluchtelingen waren, en om die reden durfde u onder meer geen hoofddoek dragen. Ook vroegen u en uw man aan de school van uw kinderen om hen geen varkensvlees te geven, maar deden zij dit toch. Uw dochters werden zelfs naar de kerk gebracht en wanneer ze op school in de rij moesten staan moesten ze ook bidden. Verder hadden jullie problemen op het vlak van medische zorg. Zo wilde u uw tanden laten vullen maar had u geen geld om dit te doen en moest u uw tanden in plaats daarvan laten trekken. Ook moesten de tanden van uw zoon getrokken worden omdat hij niet goed opgevoeld

werd na een valpartij en wou geen enkel ziekenhuis hem opnemen toen hij veel last had van de waterpokken. Uw dochter had dan weer last van een allergie die nooit goed onderzocht werd in Griekenland, en uw man, die zelf last had van psychologische problemen alsook een hoge bloeddruk, moest steeds zelf voor alle kosten opdraaien.

Op 4 december 2018 vertrok u om al deze redenen samen met uw gezin uit Griekenland. Jullie vlogen eerst naar Nederland, waar een maternale oom van uw man woont. Omdat jullie echter niet in de buurt van familie wilde leven reisden jullie enkele dagen later door naar België. Op 10 december kwam u samen met uw gezin aan in België en dienden jullie meteen een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen die uw echtgenoot, N. W. (CG: ..., OV: ...), in Griekenland, het land waar u reeds internationale bescherming geniet, ondervond. Het verzoek van deze laatste werd echter door het CGVS niet ontvankelijk verklaard vanwege het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, alsook het feit dat u zich als erkend vluchteling in Griekenland nog altijd kan beroepen op de bescherming die u werd verleend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het CGVS kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. De psychische problemen waar zowel u als uw echtgenote naar verwijzen zijn niet van die aard dat ze u niet in staat zouden maken om deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien bleek tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zowel u als uw echtgenote zeer capabel waren om te antwoorden op de vragen en niet gehinderd werden door traumatische ervaringen of een ernstige psychische aandoening. Daarnaast werd er tijdens het onderhoud van u en uw echtgenote ook gepeild naar en rekening gehouden met jullie huidige psychische toestand, werd de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon voor uw echtgenote toegestaan, en werd onder meer de mogelijkheid aangestipt om op elk moment pauze te vragen. Verder maakte noch uzelf, noch uw echtgenote, noch jullie advocaat, noch de vertrouwenspersoon van uw echtgenote, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen onder de vorm van de vluchtelingenstatus in Griekenland op 20/02/2018.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u onder meer gelden dat K., de persoon aan wie uw echtgenote (N. N., CG:, OV:) kort na haar geboorte beloofd werd om mee te trouwen, jullie achterna gereisd zou zijn tot Griekenland.

Het feit dat K. uw echtgenote achterna gereisd zou zijn tot Griekenland is echter bijzonder weinig aannemelijk. Ten eerste verklaren zowel u als uw echtgenote dat deze huwelijksbelofte reeds 40 dagen na de geboorte van uw vrouw plaatsvond, maar dat zij en haar vader dit huwelijk alsnog weigerden toen uw vrouw haar middelbare school had afgemaakt (CGVS p.12-13 en CGVS echtgenote p.11). Deze gebeurtenissen dateren met andere woorden van respectievelijk zo'n 33 en 15 jaar geleden. Jullie huwelijk dateert dan weer van 2009 (CGVS p.6 en CGVS echtgenote p.5), oftewel intussen ook reeds 10 jaar geleden. Dat K. na al die jaren tot Griekenland zou reizen om alsnog wraak te nemen, is weinig geloofwaardig. Zoals jullie zelf aangeven kwamen K. en zijn familie immers amper twee dagen na jullie verloving al naar het huis van jullie (schoon)vader met de eis dat jullie huwelijk zou geannuleerd worden (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.11). De familie van uw echtgenote zou op dat ogenblik echter gewaarschuwd hebben voor de gevolgen van een familie- en stamvete, waarop K. en zijn familie afdropen (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.11). In de jaren nadien hebben noch uzelf noch uw echtgenote ooit problemen gekend met K. of zijn familie (CGVS p.13, 17 en CGVS echtgenote p.14). Het gegeven dat K. ongeveer een jaar na jullie huwelijk naar Iran zou zijn verhuisd (CGVS p.13, 17 en CGVS echtgenote p.15) doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Ook is het enigszins merkwaardig dat K. pas recent zou teruggekeerd zijn naar Afghanistan om er een nieuwe poging te doen om te trouwen (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.12). Dat hij en zijn familie na het geannuleerde huwelijk tussen hem en uw echtgenote nog jaren zou wachten om een nieuwe bruid te vinden, en dat K. daarvoor bovendien zou terugkeren naar Afghanistan, is bedenkelijk. De Afghaanse gemeenschap in Iran is immers bijzonder groot, en Afghaanse meisjes en vrouwen opgegroeid en/of woonachtig in Iran zijn overigens meestal gegeerd als bruid. Daarbij was de kans in Iran groter dat de bruiden en hun familie niets zouden afweten van het eerdere geannuleerde huwelijk. Het feit dat K. vervolgens besloten zou hebben om op illegale wijze naar Griekenland door te reizen louter en alleen om wraak te nemen, is al even twijfelachtig. Ten eerste beschikte K. niet over een concreet adres van jullie in Griekenland, waardoor hij eigenlijk geen idee had waar hij in dit voor hem geheel onbekende land moest beginnen zoeken. Dat hij om die reden een neef van de vader van uw echtgenote die in Turkije leeft ging opzoeken (CGVS p.18 en CGVS echtgenote p.12), is opnieuw iets wat wenkbrauwen doet fronsen. Al kon hij op die manier misschien wel jullie precieze verblijfplaats in Griekenland te weten komen, door dit te doen gaf hij tegelijk ook zijn wraakplannen prijs. Ten tweede behoort Griekenland tot de Europese Unie en beschikt het over een uitvoerig rechtssysteem. Het is dan ook bijzonder twijfelachtig dat K. desondanks het risico zou nemen om op Grieks grondgebied een moord te plegen, en dit bovendien als illegaal of asielzoeker. Ten derde zijn er geen objectieve en overtuigende bewijzen dat K. effectief naar Griekenland is gereisd met het doel om wraak te nemen op u en/of uw echtgenote. De berichten van uw broer S. (die in hetzelfde opvangcentrum als jullie in Griekenland verbleef) kunnen immers perfect in scène gezet zijn. Daarnaast schreef uw broer in deze berichten dat er een persoon genaamd K. verschillende keren naar het centrum was gekomen (CGVS p.11 en CGVS echtgenote p.16-17). Het is echter weinig aannemelijk dat K. zijn echte naam zou achterlaten gedurende zijn zoektocht naar u en uw echtgenote. Door dit te doen riskeerde hij immers jullie te waarschuwen van het feit dat hij jullie op de hielen zat, hetgeen opnieuw weinig doordacht zou zijn. Bovendien verklaarde u dat uw broer K. zelf nooit heeft gezien, maar via andere mensen in het opvangkamp vernam dat een zekere K. naar jullie was komen zoeken (CGVS p.18). Gevraagd hoe uw broer dan wist dat het om de K. ging aan wie uw echtgenote beloofd werd om te trouwen, antwoordde u dat uw broer niets over K. weet. U gaf aan louter te denken dat hij de persoon is die jullie kwam zoeken, aangezien hij volgens uw broer verschillende keren kwam (CGVS p.18). Zekerheid over de komst van K. hebt u dus zelf blijkbaar ook niet, en daar u en uw echtgenote Griekenland destijds al hadden verlaten, hebben jullie dit ook nooit met eigen ogen vastgesteld. Daarenboven is het opmerkelijk dat u en uw echtgenote niets concreets hebben ondernomen nadat de neef van haar vader waarschuwde voor de komst van K.. Gevraagd wat jullie hierna deden, antwoordde u immers vreemd genoeg dat u dacht dat u dit kon weerstaan. Gevraagd hoe u van plan was een zogeheten eremoord of eerwraak te weerstaan, verklaarde u frappant genoeg: "Ik had geen precies plan maar het was geen kleine stad. Vele mensen komen en gaan. Dus ik dacht: misschien kan hij ons niet vinden" (CGVS p.19). Rekening houdend met de ernst van de door u voorgehouden dreiging, is deze redenering op zijn minst opvallend te noemen. De verklaring van uw echtgenote dat zij haar skype verwijderde omdat ze niet wilde dat K. jullie adres zou te weten komen, kan op zich niet overtuigen. Op de vraag of jullie met iemand anders van de familie over deze kwestie spraken, antwoordde uw echtgenote dat jullie dit niet deden om te vermijden dat ze bezorgd zouden zijn (CGVS echtgenote p.16), hetgeen echter bedenkelijk is daar deze bezorgdheid in de eerste plaats vooral aan jullie zelf toe was. Gevraagd of jullie dan op zijn minst de waarschuwing van de neef van uw schoonvader (namelijk

dat K. onderweg naar Griekenland was) bij andere familieleden controleerden, blijkt dit evenmin het geval geweest te zijn (CGVS echtgenote p.16).

Gelet op al wat voorafgaat, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de komst van K. naar Griekenland, noch aan het feit dat hij heden uit zou zijn op wraak en dat de Griekse autoriteiten hier onvoldoende bescherming tegen zouden kunnen bieden.

Naast de vrees voor K. verklaarde u en uw echtgenote eveneens niet terug te kunnen naar Griekenland vanwege uw problemen met een Afghaanse vrouw genaamd P. (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.12). Ook deze problemen kunnen niet overtuigen. U stelt namelijk dat mevrouw P. u één keer bedreigde nadat u voor haar had getolkt en de politie haar arresteerde en haar kinderen afnam (CGVS p.13-14). Na dit incident werd er volgens u en uw echtgenote ook één keer 's avonds op het raam geklopt van jullie huis (CGVS p.14 en CGVS echtgenote p.12). U verklaart hierover dat u meteen klacht wilde indienen maar dat een buur (aan wie u hulp had gevraagd om naar de politie te gaan) zei dat dit geklop waarschijnlijk gewoon afkomstig was van mensen die tegen vluchtelingen waren (CGVS p.15). Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u inderdaad geen enkel bewijs heeft dat dit geklop van mevrouw P. afkomstig was, en dat dit opnieuw louter een vermoeden van jullie is. Gevraagd of u dan wel een klacht indiende louter tegen mevrouw P. zelf, daar zij u rechtstreeks en persoonlijk zou hebben bedreigd, geeft u bovendien vreemd genoeg aan dit niet gedaan te hebben. Als reden hiervoor stelt u dat u verschillende problemen had en deze probeerde te ontvluchten, en dat een klacht een probleem bovenop de problemen zou zijn (CGVS p.15), hetgeen echter niet overtuigt. Dat u geen klacht indiende tegen mevrouw P. zelf, maar wel meteen een klacht wilde indienen nadat er op een avond op het raam van jullie huis geklopt werd, houdt bovendien geen enkele steek. Voorts legde u evenmin objectieve en overtuigende bewijsstukken hieromtrent neer. De berichten tussen u en uw supervisor over mevrouw P., daterend van april 2019, kunnen immers eveneens perfect in scène gezet zijn. Ook toont u niet aan dat de bescherming verleend door de Griekse autoriteiten ontoereikend zou zijn op dit vlak, en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke informatie.

De andere twee elementen waarnaar zowel u als uw echtgenote verwijzen, met name dat jullie lastig gevallen worden in Griekenland en dat de medische zorg er ontoereikend is, blijken na onderzoek evenmin gegrond.

Zo verwijzen jullie zowel naar beledigingen van racistische en xenofobe aard, als naar beledigingen afkomstig van (en problemen met) andere Afghanen (CGVS p.12, 14, 15 en CGVS echtgenote p.12). Het gaat hier echter om een aantal geïsoleerde incidenten waarbij opgemerkt dient te worden dat deze zich niet beperken tot de Griekse samenleving. Het feit dat uw echtgenote geen hoofddoek durfde te dragen wanneer ze de kinderen van school ging ophalen omdat ze bang was dat ze haar misschien zouden slaan (CGVS echtgenote p.12), betreft bovendien niet meer dan een hypothese. Dat jullie kinderen op school varkensvlees zouden gekregen hebben, hoewel jullie gezegd hadden dat dit niet mocht (CGVS p.15 en CGVS echtgenote p.12), kan een jammerlijke vergissing zijn. Ook is het niet uitgesloten dat de school mogelijk gewoon niets anders kon aanbieden. Bewijs van kwaad opzet is er hoe dan ook niet, noch zou hierover kunnen gesteld worden dat dit vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming betreft. Hetzelfde geldt voor het feit dat de school uw kinderen mee naar de kerk nam en dat ze moesten bidden wanneer ze in de rij stonden (CGVS p.15 en CGVS echtgenote p.12). Het gaat hier immers louter om een oude traditie die in wel meer Katholieke en Orthodoxe scholen in Europa nageleefd wordt, hetgeen niets te maken heeft met racisme of vreemdelingenhaat, en al zeker niet als vervolging of ernstige schade kan omschreven worden.

De medische problemen waarnaar jullie anderzijds verwijzen tonen evenmin aan dat er in geval van terugkeer naar Griekenland sprake zou zijn van een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 EVRM. Zo verklaarde uw echtgenote dat ze drieënhalve tand moest laten trekken in Griekenland omdat ze geen geld had om haar tanden te laten vullen in een privéziekenhuis (CGVS echtgenote p.12). Opnieuw kan hier niet over een conventie gebonden vorm van vervolging of een element van ernstige schade gesproken worden. Dat uw zoon niet gehospitaliseerd werd toen hij ernstig last had van waterpokken of rode hond (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.12), betreft een medische beslissing van Griekse artsen waarover het CGVS geen uitspraak kan doen. Dat jullie destijds ook geen ambulance voor hem kregen, en hem op eigen houtje naar het ziekenhuis moesten brengen, betreft eveneens een inschatting van de betrokken hulpverleners. In elk geval werd jullie nooit de toegang tot een dokter of ziekenhuis ontzegd en kregen jullie ook steeds de nodige medicijnen of voorschriften

(CGVS echtgenote p.12). De allergie waarmee uw oudste dochter te kampen heeft werd eveneens één à twee keer per maand door een Grieks ziekenhuis behandeld (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.12-13). Dat de Griekse artsen de oorzaak ervan destijds bij stress legden en dat in België ontdekt werd dat uw dochter eigenlijk een allergie zou hebben (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.13), toont absoluut niet aan dat de Griekse gezondheidszorg in zijn geheel ontoereikend zou zijn of dat uw dochter in Griekenland niet de nodige behandeling zou kunnen krijgen. Uw klacht dat u geen ambulance kreeg toen u in Griekenland last had van hoge bloeddruk betreft opnieuw een beslissing van medische aard waarover het CGVS geen uitspraak kan doen. In elk geval werd u wel degelijk behandeld voor dit probleem in Griekenland en kreeg u ook medicatie hiervoor (CGVS p.16), net zoals voor uw psychologische problemen (CGVS p.10). Het feit dat een aantal van uw zoons tanden moesten getrokken worden in Griekenland omdat hij na een valpartij niet goed opgevolgd werd (CGVS p.16, 20 en CGVS echtgenote p.12), betreft een medische kwestie waarbij opnieuw opgemerkt dient te worden dat het CGVS niet bevoegd is en ook niet in staat is om deze correct te kunnen beoordelen. In elk geval beschikt het CGVS niet over concrete aanwijzingen of documenten dat uw zoon in geval van terugkeer naar Griekenland geen verdere behandeling zou kunnen krijgen of in onmenselijke of vernederende levensomstandigheden zou terechtkomen. Hetzelfde geldt voor uw jongste dochter, over wie uw vrouw verklaart dat hier in België vastgesteld werd dat haar ogen zwak zijn (CGVS echtgenote p.13). De psychologische problemen van u en uw echtgenote zijn evenmin van die aard, toch zover het CGVS hier momenteel een zicht op heeft, om te besluiten dat de bescherming die jullie als erkende vluchtelingen in Griekenland genieten ontoereikend zou zijn. U bevestigde immers dat u in Griekenland reeds medicatie ontving voor uw psychologische klachten (CGVS p.10) en uw echtgenoot gaf zelfs aan dat u zich hier destijds ook beter door voelde (CGVS echtgenote p.21). Uw echtgenote deed nog geen beroep op psychologische bijstand in Griekenland omdat haar klachten naar eigen zeggen pas begonnen net voor jullie vertrek uit Griekenland (CGVS echtgenote p.13), en zoals ze zelf aangeeft gaat het hoofdzakelijk om stress (CGVS echtgenote p.10). Van een zware psychiatrische aandoening lijkt dan ook geen sprake.

De weerkerende klacht dat u steeds zelf voor alle medische kosten moest betalen (CGVS p.10, 16-17), doet tot slot wenkbrauwen fronsen. De systemen en voorwaarden van sociale zekerheid verschillen nu eenmaal van land tot land, en gelden zowel voor lokale inwoners als voor migranten en vluchtelingen. Bovendien had u toegang tot de arbeidsmarkt in Griekenland (u hebt er immers verschillende jobs gehad), had u eveneens toegang tot de huizenmarkt (u hebt er immers een huis kunnen huren), en studeerden zowel u als uw echtgenote er zelfs aan de universiteit (CGVS p.8-9, 15 en CGVS echtgenote p.8). Van een problematische financiële toestand vanwege deze medische kosten lijkt dus niet meteen sprake. Ook wenst het CGVS nog op te merken dat u, nadat u Griekenland had verlaten omwille van bovenvermelde reeks van problemen, eerst nog naar Nederland reisde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (CGVS p.9). Op de vraag om welke reden u eerst naar Nederland reisde, antwoordde u dat u zichzelf verloor en dat u niet wist waar u naartoe moest gaan, en verwijst u vervolgens naar het gegeven dat uw maternale oom in Nederland woont (CGVS p.9). U voegt hier echter meteen spontaan aan toe dat u België koos voor uw huidige verzoek om internationale bescherming omdat u ver van familie en vrienden wilde leven (CGVS p.9). Om welke reden u echter destijds eerst uw oom, die toch als een behoorlijk dicht familielid kan beschouwd worden, opzocht alvorens om internationale bescherming in België te vragen, blijft onduidelijk. Ook wanneer diezelfde vraag aan uw echtgenote gesteld werd, bleef het antwoord opvallend vaag. Zo stelt zij dat u een bezoek wilde brengen aan uw maternale oom, maar bevestigt ze tegelijkertijd dat jullie geen asiel aanvroegen in Nederland omdat jullie eigenlijk op afstand van jullie familieleden of stamleden wilde leven (CGVS echtgenote p.9). Dat jullie desondanks toch eerst deze oom gingen bezoeken, houdt dan ook weinig steek, zeker daar u zelf aangeeft dat de meeste van jullie problemen gecreëerd werden door jullie familie (CGVS p.9). Daarenboven wenst het CGVS de bedenking te maken dat uw vertrek uit Griekenland niet halsoverkop gebeurde. De problemen waarnaar u verwijst bouwden zich langzaam op en deden zich op verschillende tijdstippen gedurende uw verblijf in Griekenland voor. Er was geen dringende aanleiding tot jullie vertrek. U boekte bewust een vlucht en zorgde er ook voor dat u de nodige documenten meenam. Uw verklaring dat u verloren was en niet wist waar naartoe te gaan lijkt dus niet te kloppen. Bijgevolg ondermijnt deze reis naar Nederland, waarmee u uw familie eigenlijk op de hoogte bracht van het feit dat u Griekenland had verlaten, uw vrees voor een mogelijke eremoord of eerwraak door K., en bevestigt dit de indruk dat uw andere problemen in Griekenland niet of onvoldoende gegrond zijn.

Daarnaast wenst het CGVS nog op te merken dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het

recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De Afghaanse en Griekse identiteitsdocumenten van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen, alsook de andere documenten (zoals werkbades, opleidingscertificaten, appreciatiebrieven...) en foto's uit Afghanistan en Griekenland, tonen louter aan dat jullie de Afghaanse nationaliteit bezitten en erkend werden als vluchteling in Griekenland, elementen die niet ter discussie staan. De medische documenten uit Griekenland en België van zowel uzelf, uw echtgenote als uw kinderen verwijzen op hun beurt naar alle medische behandelingen en zorgen die jullie zowel in Griekenland als in België hebben gevraagd en gekregen, maar geven anderzijds geen concrete blijk van een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland. De objectieve waarde die het CGVS kan hechten aan het bericht van uw broer met betrekking tot de komst van K. naar Griekenland werd eerder reeds besproken (zie supra), en doet bovendien geen afbreuk aan de algehele twijfelachtigheid van dit gegeven alsook het verloop van de feiten zoals door jullie voorgesteld (zie eveneens supra). Wat betreft de artikels en rapporten in verband met de algemene toestand voor vluchtelingen in Griekenland, alsook de documentatie in verband met eremoord in Afghanistan, dient tot slot te worden opgemerkt dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade individueel en in concreto aannemelijk gemaakt dient te worden, en dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoon dus niet kan volstaan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen beperkte verspreiding Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in

beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u in geen geval mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 48/6, §5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekers citeren uit de bestreden beslissingen en uit artikel 48/6, §5, van de vreemdelingenwet, en betogen voorts als volgt:

"Dat de verwerende partij heeft nagelaten een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek te voeren en geen rekening houdt met de punten a) en b) van bovengenoemd artikel.

Dat de verwerende partij te weinig rekening houdt met de gebruiken in verzoekers land van herkomst Afghanistan om een objectief oordeel te vellen betreffende verzoekers verklaringen in verband met de potentiële eremoord.

Dat het helemaal niet vreemd is dat K. naar Afghanistan terugkeerde om een bruid te zoeken na zijn verblijf in Iran. In de Afghaanse cultuur is namelijk de gewoonte dat men op zoek gaat naar een bruid binnen het eigen stamverband, of zelfs binnen de eigen (brede) familie (stuk 2 in bijlage):

"Commonly, the relationship between the husband and wife is endogamous (with parallel and cross-cousin marriages preferred). However, while marriage between kin is conimin, families may also try to marry outside of their family to diversify their assets.

People tend to marry within their tribe or ethnic group. Strong consideration is also given to the prospective spouse's status, network, wealth and family background. "

Ten tweede is het fenomeen van de eremoord in Afghanistan alomtegenwoordig en kunnen er vele jaren verstrijken alvorens er tot actie wordt overgegaan. Het is niet beperkt in de tijd en K. kan op elk moment beslissen om te handelen. Er mag ook niet onderschat worden dat het leven van K. door het annuleren van zijn huwelijk zodanig overhoop gegoooid werd dat hij, nadat een eerdere poging tot bedreiging van verzoeksters familie mislukte, uit schaamte jaren in het buitenland vertoefde. Toen hij nadien bij zijn terugkeer in Afghanistan merkte dat hij nog steeds geen bruid kon vinden omdat zijn reputatie door het geannuleerde huwelijk om zeep was, besloot hij wraak te nemen. Met deze specifieke omstandigheden werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. De verwerende partij ging er zonder meer vanuit dat een potentiële eremoord zo lang na het afgesprongen huwelijk niet realistisch was zonder een degelijk onderzoek te voeren.

Dat de verwerende partij eveneens onvoldoende rekening houdt met de door verzoekers afgelegde verklaringen. Zo stelden zij ten eerste, als verklaring voor het feit dat er meteen na de verloving met verzoeker en de discussie tussen verzoeksters familie en de familie van K. geen bedreigingen tot eremoord meer werden geuit, duidelijk dat K. jaren in Iran gewoond heeft.

Dat zij ten tweede eveneens een duidelijke verklaring gaven waarom K. zo lang wachtte om een nieuwe bruid te zoeken nadat zijn huwelijk met verzoekster niet doorging. De man was gokverslaafd en had op het moment dat zijn verloving werd geannuleerd geen geld ter beschikking om zich een nieuwe bruid te kunnen veroorloven.

Dat het ten derde ook helemaal niet verwonderlijk is dat K. zijn echte naam gebruikte toen hij verzoekers trachtte op te zoeken in het Atheense vluchtelingenkamp. Verzoeker voegt een foto toe van zijn zoon aan de ingang van het Eleonas-kamp, waarop duidelijk te zien is dat er voor de ingang van het kamp een balie staat opgesteld waar er een identiteitscontrole kan plaatsvinden (stuk 3 in bijlage). K. had dus geen andere keuze dan zich aan te melden met zijn tijdelijke Griekse identiteitskaart voor vluchtelingen.

Dat verzoeker eveneens kan verklaren hoe K. hen op het spoor kon komen in Griekenland. Tijdens zijn tweejarig verblijf in het vluchtelingenkamp 'Eleonas' in Athene werkte hij als tolk en gaf hij ook les (foto's, stuk 4 in bijlage). Zo kwam hij rechtstreeks in contact met zowat de gehele Afgaanse gemeenschap in deze stad. Er hingen zelfs foto's op van hem om reclame te maken voor zijn activiteiten. Het is dus helemaal niet zo dat K. aan een blinde zoektocht begon in een voor hem onbekend land. Hij moest maar het grootste vluchtelingenkamp van Athene weten te vinden en aldaar kon hij makkelijk te weten komen waar verzoekers verbleven.

Dat gezien de bestreden beslissing geen rekening houdt met alle relevante feiten betreffende Afghanistan en eveneens onvoldoende rekening hield met de verklaringen van verzoekers, artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivatie van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Dat de verwerende partij weliswaar motiveerde waarom dat zij geen geloof hechtte aan de mogelijke eremoord op verzoekster, maar dat deze motivatie onmogelijk als afdoende beschouwd kan worden. Er zijn namelijk duidelijke inconsistenties geconstateerd in de bestreden beslissing, waarbij de verwerende partij het hele verhaal afdoet als ongeloofwaardig.

Zo geldt het eerverlies voor een heel leven en is het wel degelijk zo dat Afghanen binnen het eigen stamverband op zoek gaan naar een geschikte bruid. De verwerende partij heeft dus enorm onderschat welke impact eerverlies kan hebben op een afgewezen Afgaanse huwelijkskandidaat. Dat de bestreden beslissing om die reden niet voldoet aan de materiële motiveringsplicht en dat hierdoor de artikelen 2 en 3 van bovenstaande wet geschonden worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede en laatste middel beroepen de verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekers citeren opnieuw uit de bestreden beslissingen, waarna zij omtrent de situatie in Griekenland als volgt argumenteren:

"Terwijl overeenkomstig artikel 3 van het EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat het Europees Parlement in december 2017 een studie uitbracht betreffende drie lidstaten (Griekenland, Hongarije en Italië) die grote problemen kennen met de opvang en integratie van asielzoekers en erkende vluchtelingen met de titel 'Integration of Refugees in Greece, Hungary and Italy Comparative analysis' (stuk 5 in bijlage). Enkele passages hieruit bevestigen dat Griekenland, ondanks goede bedoelingen, financieel nog niet in staat is om ervoor te zorgen dat erkende vluchtelingen in hun basisbehoeften kunnen voorzien:

1. blz 33:

"All the three countries show problems in the provision of accommodation and housing. Although asylum seekers are accommodated in reception centres during application procedures, the provision of affordable housing for recognised refugees and beneficiaries of international protection is constrained by lack of funds and housing shortages, especially in urban areas. "

2. blz 41:

"There is no eligibility to be registered as unemployed and to receive the unemployment allowance Free access to health care for beneficiaries of international protection is provided under L 4368/2016. However; the impact of the financial crisis on the health system and the lack of adequate cultural mediators aggravate access to health. "

3. blz 60:

"In addition, it is extremely difficult for newly recognised refugees to find employment or to enrol in VET, due to priority' awarded to Greek and EU citizens in hirings and the extremely difficult labour market conditions in Greece since the crisis. Additionally, refugees face obstacles in enrolling in vocational training programmes as the majority of them cannot provide evidence (high school degrees, diplomas etc.) of their educational background, which is a prerequisite for participating. "

4. blz 61-62:

'7/7 Greece, national schemes provide for small monetary allowance to cover some asylum seekers and refugee needs (e.g. a monthly cash allowance through Social Solidarity Income). However, housing needs remain largely unaddressed. In addition, although Greece does not adopt restrictive legislation, it is the implementation of the law that in practice restricts access to social assistance. Social integration measures are mainly implemented by NGOs with support of AMIF. For example, there is no social support for vulnerable refugees and asylum seekers, such as victims of torture, and measures for the identification and rehabilitation of torture victims in Greece are offered only by three NGOs, with risks to the continuity' of the programme. In principle, Law 4387/20/6 Article 93 also provides for pension rights for uninsured seniors, but the requirement of 15 years of residence in Greece in practice excludes seniors who are newly recognised refugees. "

5. blz 65:

Regarding recognised refugees there is not a national scheme for social housing tailored to the needs of the refugees, so the only alternatives are either the temporary shelter facilities for the homeless or ad hoc solutions. As of 22 August 2017, a total of 1,214 persons on the UNHCR-managed accommodation scheme were recognised as refugees and had to initiate the transition to some sort of alternative housing solution after the expiry of an extension period (currently for a maximum of six months). Several hundred more were estimated to be in other (e.g. 'camp-like ') accommodation sites established by the Greek authorities. "

Dat verzoekers dus het risico lopen op dakloosheid, honger en een gebrek aan medische zorgen wanneer zij zouden terugkeren naar Griekenland, waardoor zij op langere termijn het risico lopen te sterven of in hun fysieke integriteit te worden aangetast. Er is bij de Griekse overheid dus wel degelijk

sprake van een systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten en daarom maakt de bestreden beslissingen een schending uit van artikel 3 EVRM. Het is volgens het EU-rapport voor erkende vluchtelingen namelijk extreem moeilijk om een betaalbaar huis te vinden, gezien er geen budget voor is bij de overheid en gezien er een nijpend tekort is aan beschikbare woningen. Hierdoor belanden veel erkende vluchtelingen op straat of in de daklozenopvang. De financiële crisis heeft er ook voor gezorgd dat gezondheidszorg, werk en taalcursussen nauwelijks beschikbaar zijn, waardoor integratie in Griekenland haast onmogelijk is geworden. Ten slotte is er geen sociale bijstand voor de zogeheten 'kwetsbare vluchtelingen' waartoe verzoekers zeker behoren gezien hun medische toestand.

Dat België in het arrest *M.S.S./België en Griekenland* door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) veroordeeld werd wegens een schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht van een asielzoeker naar Griekenland.

Dat het Duitse Bundesverfassungsgericht in een arrest van 8 mei 2017 van (Zaaknummer 2 BvR 157/17, stuk 6 in bijlage) oordeelde dat een Syriër met de vluchtelingenstatus in Griekenland toch niet mocht worden teruggestuurd naar dat land omdat hij dan het risico liep dat hij op straat zou moeten leven. Het Duitse grondwettelijk hof motiveerde deze beslissing door te stellen dat iemand pas na een wettelijk verblijf van twintig jaar in Griekenland in aanmerking komt voor sociale voorzieningen, waardoor erkende vluchtelingen hier niet voor in aanmerking komen en zij het risico lopen op straat te belanden zodra ze de opvang verlaten. De Griekse overheid biedt geen enkel integratieondersteuning, terwijl het hier, aldus het Bundesverfassungsgericht, een bijzonder kwetsbare groep betreft die ten minste voor een overgangsperiode op overheidssteun is aangewezen.

Dat de Europese Commissie in een aanbeveling van 8 december 2016 (stuk 7 in bijlage, blz 17) weliswaar oordeelde dat een asielzoeker mag worden teruggestuurd naar Griekenland, maar dat er voor kwetsbare profielen een uitzondering moet worden gemaakt. Verzoekers hebben duidelijk aangetoond dat zij tot de categorie van de kwetsbare personen behoren. De bestreden beslissingen hebben onvoldoende onderzocht of verzoekers in Griekenland de nodige medische hulp zullen krijgen.

Dat specifiek vluchtelingen die uit een ander Europees land terugkeren naar Griekenland het risico lopen op een schending van artikel 3 EVRM. Zo volgt het verslag van 'Refugee Support Aegean' (stuk 8 in bijlage) een familie erkende asielzoekers die na een verblijf in Zwitserland werd teruggestuurd naar Griekenland. Zij belandden uiteindelijk op straat omdat Griekenland niet in opvang voorziet van reeds erkende asielzoekers. Dit geval wordt bevestigd door een verslag van 'Asylum Information Database' (stuk 9 in bijlage):

"According to Article 30 PD 141/2013, beneficiaries of international protection should enjoy the same rights as Greek citizens and receive the necessary social assistance, according to the terms applicable to Greek citizens. However, administrative and bureaucratic barriers, lack of stateorganised actions in order to address their particular situation, non-effective implementation of the law, and the impact of economic crisis prevent international protection holders from the enjoyment of their rights, which in some cases may also constitute a violation of the principle of equal treatment enshrined in L 3304/2005, transposing Directives 2000/43/EU and 2000/78/EG.

15,192 people were granted international protection in 2018, up from 10,351 in 2017 and only 2,700 in 2016. The increasing number of beneficiaries in the past years raises a pressing need to support their transition from the assistance they received as asylum seekers to the national programmes they are eligible for in Greece on the same terms and conditions as Greek nationals. Moreover, the impact of the financial crisis on the welfare system in Greece and the overall integration strategy should be also taken into consideration when assessing the ability of beneficiaries to live a dignified life in Greece. As stressed by UNHCR, "provision of basic social rights is currently a challenge for both asylum seekers and beneficiaries of international protection in Greece. The country lacks an overall integration strategy, as well as specific measures targeting the refugee population. Moreover, refugees are not always efficiently included in national social protection measures that aim to address the needs of the homeless and unemployed Greek population. " In a more recent report, *Pro Asyl and Refugee Support Aegean* highlighted that "living conditions for refugees in Greece have not improved. There are still widespread deficits in the reception, care and integration of beneficiaries of protections. "

Dat de toegang tot gezondheidszorg voor erkende vluchtelingen in Griekenland ondanks hun wettelijke toegang bijzonder onzeker is volgens het verslag van Dunja Mijatovic, commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa (stuk 10 in bijlage, blz 8-9).

Dat de bestreden beslissing eveneens de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

Deze bepalen immers: [...]

Dat verzoekers wel degelijk een reëel risico lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 wanneer zij zouden terugkeren naar Griekenland. Als vluchtelingen in Griekenland behoren zij immers tot een sociale groep die vervolging of onmenselijke behandeling moet vrezen omwille van het behoren tot deze sociale groep. Wat betreft artikel 48/4 vallen zij onder punt b) van de tweede paragraaf, aangezien zij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeren omwille van de financiële onmogelijkheid bij de Griekse overheid om aan erkende vluchtelingen voldoende huisvesting en/of medische zorgen te verlenen.

Dat zij in Griekenland een groot risico lopen om slachtoffer te worden van racistisch geweld, waardoor zij zowel onder artikel 48/3 als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen vallen. Zo vielen er volgens de VN-vluchtelingenorganisatie in 2017 maar liefst 102 gevallen te betreuren van racistisch geïnspireerd geweld, en werd dit aantal in 2018 zelfs opgetrokken tot 117 gevallen (stukken 11 en 12 in bijlage).

Dat verzoeker zelf slachtoffer was van racistisch geweld in Griekenland en dat hij vreest dat de politie hem daar geen bescherming kan bieden. Zo wenst hij graag nog enkele voorbeelden aan te halen van zeer recente incidenten in Griekenland waarbij vluchtelingen het slachtoffer werden (stuk 13 in bijlage).

Dat ook de Griekse staat zelf recentelijk werd veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omdat zij de religieuze vrijheden van schoolkinderen niet respecteert (stuk 14 in bijlage).

Dat, samenvattend, verzoekers om volgende redenen het niet eens zijn met de bestreden beslissing en niet akkoord gaan met een terugkeer naar Griekenland:

- *Zij riskeren om op straat te moeten leven door een gebrek aan sociale voorzieningen in Griekenland.*
- *De Griekse overheid is niet in staat om kwetsbare profielen als verzoekers de nodige medische zorgen aan te bieden.*
- *Als erkende vluchtelingen riskeren zij racistische aanvallen van Griekse extremisten.*

Dat de bestreden beslissing aldus de artikelen 3 van het EVRM en 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Stukken

2.2.1. Naast de bestreden beslissingen en een bewijs inzake de kosteloze rechtsbijstand, voegen de verzoekers aan het verzoekschrift nog de volgende stukken toe:

- Cultural Atlas, Current Demographics Experience in Australia (2019): *Afghan Culture, Family* (inventaris, stuk 2);
- Foto's (inventaris, stukken 3 en 4);
- Europees Parlement: *The Integration of Refugees in Greece, Hungary and Italy, Comparative analysis*, p. 33-65 (inventaris, stuk 5);
- Uitspraak *Bundesverfassungsgericht* nr. 2 BvR 157/7 d.d. 8 mei 2017 (inventaris, stuk 6);
- Europese Commissie: Aanbeveling van de Commissie aan de lidstaten inzake de hervatting van overdrachten aan Griekenland uit hoofde van Verordening (EU) nr. 604/2013, d.d. 8 december 2016 (inventaris, stuk 7);
- Artikel gepubliceerd door *Refuge Support Aegean*: "Returned recognized refugees face a dead-end in Greece" d.d. 09/01/2019 (inventaris, stuk 8);
- Publicatie Aida "Housing", 2018 (inventaris, stuk 9);
- *Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018*, d.d. 6 November 2018 (inventaris, stuk 10);

- *Racist Violence Recording Network, Annual Report 2017 en Annual Report 2018* (inventaris, stukken 11 en 12);
- Online krantenartikels d.d. 11 november 2019, 15 november 2019 en 1 november 2019 (inventaris, stuk 13);
- Internetartikel omtrent de veroordeling van Griekenland door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dd. 31 oktober 2019 wegens de schending van artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM (inventaris, stuk 14).

2.2.2. Ter terechtzitting leggen de verzoekers nog een aanvullende nota neer, waarbij zij een Cd-Rom hebben gevoegd die een aantal foto's, artikels en filmfragmenten bevat aangaande de algemene situatie in de Griekse opvangvoorzieningen en inzake de specifieke situatie van hun gezin tijdens hun verblijf in Griekenland.

2.3. Beoordeling

De thans bestreden beslissingen zijn getroffen met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (…)”

Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoekers (alook hun minderjarige kinderen) internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus, genieten in Griekenland. Deze vaststelling wordt ondersteund door de volgende stukken uit het administratief dossier:

- *“Eurodac Search Result”* waaruit blijkt dat de verzoekers op 31 januari 2017 te Pireus, Griekenland, een verzoek om internationale bescherming indienden (administratief dossier, stuk 18, nr. 1);
- Kopies van de Griekse verblijfstitel van de verzoekers en hun minderjarige kinderen, geldig van 20 februari 2018 tot 19 februari 2021, met de vermelding *“Refugee”* (administratief dossier, stuk 18, nr. 2);
- Verklaringen van de verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 september 2019 en 24 oktober 2019.

Uit deze stukken blijkt dat de Griekse autoriteiten de verzoekers als vluchteling hebben erkend. Dit gegeven wordt door de verzoekers niet betwist en uit niets kan blijken dat de verleende beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om de in België ingediende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal,

indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een andere EU-lidstaat de internationale bescherming hebben verkregen, op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissingen worden de beschermingsverzoeken van de verzoekers niet ontvankelijk verklaard omdat (i) de verzoekers reeds de internationale bescherming genieten in Griekenland en (ii) zij geen gegronde vrees voor vervolging koesteren of geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, terwijl ook (iii) hun basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In het eerste middel voeren de verzoekers aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de gebruiken in Afghanistan om tot een objectief oordeel te kunnen komen met betrekking tot de verklaringen in verband met de potentiële eremoord. Zij beroepen zich in hun eerste middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en op een schending van artikel 48/6, §5, van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt omtrent deze verklaringen als volgt geoordeeld:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u onder meer gelden dat K., de persoon aan wie uw echtgenote (N. N., CG: ..., OV: ...) kort na haar geboorte beloofd werd om mee te trouwen, jullie achterna gereisd zou zijn tot Griekenland.

Het feit dat K. uw echtgenote achterna gereisd zou zijn tot Griekenland is echter bijzonder weinig aannemelijk. Ten eerste verklaren zowel u als uw echtgenote dat deze huwelijksbelofte reeds 40 dagen na de geboorte van uw vrouw plaatsvond, maar dat zij en haar vader dit huwelijk alsnog weigerden toen uw vrouw haar middelbare school had afgemaakt (CGVS p.12-13 en CGVS echtgenote p.11). Deze gebeurtenissen dateren met andere woorden van respectievelijk zo'n 33 en 15 jaar geleden. Jullie huwelijk dateert dan weer van 2009 (CGVS p.6 en CGVS echtgenote p.5)), oftewel intussen ook reeds 10 jaar geleden. Dat K. na al die jaren tot Griekenland zou reizen om alsnog wraak te nemen, is weinig geloofwaardig. Zoals jullie zelf aangeven kwamen K. en zijn familie immers amper twee dagen na jullie verloving al naar het huis van jullie (schoon)vader met de eis dat jullie huwelijk zou geannuleerd worden (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.11). De familie van uw echtgenote zou op dat ogenblik echter gewaarschuwd hebben voor de gevolgen van een familie- en stamvete, waarop K. en zijn familie afdropen (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.11). In de jaren nadien hebben noch uzelf noch uw echtgenote ooit problemen gekend met K. of zijn familie (CGVS p.13, 17 en CGVS echtgenote p.14). Het gegeven dat K. ongeveer een jaar na jullie huwelijk naar Iran zou zijn verhuisd (CGVS p.13, 17 en CGVS echtgenote p.15) doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Ook is het enigszins merkwaardig dat K. pas recent zou teruggekeerd zijn naar Afghanistan om er een nieuwe poging te doen om te trouwen (CGVS p.13 en CGVS echtgenote p.12). Dat hij en zijn familie na het geannuleerde huwelijk tussen hem en uw echtgenote nog jaren zou wachten om een nieuwe bruid te vinden, en dat K. daarvoor bovendien zou terugkeren naar Afghanistan, is bedenkelijk. De Afghaanse gemeenschap in Iran is immers bijzonder groot, en Afghaanse meisjes en vrouwen opgegroeid en/of woonachtig in Iran zijn overigens meestal gegeerd als bruid. Daarbij was de kans in Iran groter dat de bruiden en hun familie niets zouden afweten van het eerdere geannuleerde huwelijk. Het feit dat K. vervolgens besloten zou hebben om op illegale wijze naar Griekenland door te reizen louter en alleen om wraak te nemen, is al even twijfelachtig. Ten eerste beschikte K. niet over een concreet adres van jullie in Griekenland, waardoor hij eigenlijk geen idee had waar hij in dit voor hem geheel onbekende land moest beginnen zoeken. Dat hij

om die reden een neef van de vader van uw echtgenote die in Turkije leeft ging opzoeken (CGVS p.18 en CGVS echtgenote p.12), is opnieuw iets wat wenkbrauwen doet fronsen. Al kon hij op die manier misschien wel jullie precieze verblijfplaats in Griekenland te weten komen, door dit te doen gaf hij tegelijk ook zijn wraakplannen prijs. Ten tweede behoort Griekenland tot de Europese Unie en beschikt het over een uitvoerig rechtssysteem. Het is dan ook bijzonder twijfelachtig dat K. desondanks het risico zou nemen om op Grieks grondgebied een moord te plegen, en dit bovendien als illegaal of asielzoeker. Ten derde zijn er geen objectieve en overtuigende bewijzen dat K. effectief naar Griekenland is gereisd met het doel om wraak te nemen op u en/of uw echtgenote. De berichten van uw broer S. (die in hetzelfde opvangcentrum als jullie in Griekenland verbleef) kunnen immers perfect in scène gezet zijn. Daarnaast schreef uw broer in deze berichten dat er een persoon genaamd K. verschillende keren naar het centrum was gekomen (CGVS p.11 en CGVS echtgenote p.16-17). Het is echter weinig aannemelijk dat K. zijn echte naam zou achterlaten gedurende zijn zoektocht naar u en uw echtgenote. Door dit te doen riskeerde hij immers jullie te waarschuwen van het feit dat hij jullie op de hielen zat, hetgeen opnieuw weinig doordacht zou zijn. Bovendien verklaarde u dat uw broer K. zelf nooit heeft gezien, maar via andere mensen in het opvangkamp vernam dat een zekere K. naar jullie was komen zoeken (CGVS p.18). Gevraagd hoe uw broer dan wist dat het om de K. ging aan wie uw echtgenote beloofd werd om te trouwen, antwoordde u dat uw broer niets over K. weet. U gaf aan louter te denken dat hij de persoon is die jullie kwam zoeken, aangezien hij volgens uw broer verschillende keren kwam (CGVS p.18). Zekerheid over de komst van K. hebt u dus zelf blijkbaar ook niet, en daar u en uw echtgenote Griekenland destijds al hadden verlaten, hebben jullie dit ook nooit met eigen ogen vastgesteld. Daarenboven is het opmerkelijk dat u en uw echtgenote niets concreets hebben ondernomen nadat de neef van haar vader waarschuwde voor de komst van K.. Gevraagd wat jullie hierna deden, antwoordde u immers vreemd genoeg dat u dacht dat u dit kon weerstaan. Gevraagd hoe u van plan was een zogeheten eremoord of eerwraak te weerstaan, verklaarde u frappant genoeg: "Ik had geen precies plan maar het was geen kleine stad. Vele mensen komen en gaan. Dus ik dacht: misschien kan hij ons niet vinden" (CGVS p.19). Rekening houdend met de ernst van de door u voorgehouden dreiging, is deze redenering op zijn minst opvallend te noemen. De verklaring van uw echtgenote dat zij haar skype verwijderde omdat ze niet wilde dat K. jullie adres zou te weten komen, kan op zich niet overtuigen. Op de vraag of jullie met iemand anders van de familie over deze kwestie spraken, antwoordde uw echtgenote dat jullie dit niet deden om te vermijden dat ze bezorgd zouden zijn (CGVS echtgenote p.16), hetgeen echter bedenkelijk is daar deze bezorgdheid in de eerste plaats vooral aan jullie zelf toe was. Gevraagd of jullie dan op zijn minst de waarschuwing van de neef van uw schoonvader (namelijk dat K. onderweg naar Griekenland was) bij andere familieleden controleerden, blijkt dit evenmin het geval geweest te zijn (CGVS echtgenote p.16).

Gelet op al wat voorafgaat, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de komst van K. naar Griekenland, noch aan het feit dat hij heden uit zou zijn op wraak en dat de Griekse autoriteiten hier onvoldoende bescherming tegen zouden kunnen bieden.

(...)

Ook wenst het CGVS nog op te merken dat u, nadat u Griekenland had verlaten omwille van bovenvermelde reeks van problemen, eerst nog naar Nederland reisde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (CGVS p.9). Op de vraag om welke reden u eerst naar Nederland reisde, antwoordde u dat u zichzelf verloor en dat u niet wist waar u naartoe moest gaan, en verwijst u vervolgens naar het gegeven dat uw maternale oom in Nederland woont (CGVS p.9). U voegt hier echter meteen spontaan aan toe dat u België koos voor uw huidige verzoek om internationale bescherming omdat u ver van familie en vrienden wilde leven (CGVS p.9). Om welke reden u echter destijds eerst uw oom, die toch als een behoorlijk dicht familielid kan beschouwd worden, opzocht alvorens om internationale bescherming in België te vragen, blijft onduidelijk. Ook wanneer diezelfde vraag aan uw echtgenote gesteld werd, bleef het antwoord opvallend vaag. Zo stelt zij dat u een bezoek wilde brengen aan uw maternale oom, maar bevestigt ze tegelijkertijd dat jullie geen asiel aanvroegen in Nederland omdat jullie eigenlijk op afstand van jullie familieleden of stamleden wilde leven (CGVS echtgenote p.9). Dat jullie desondanks toch eerst deze oom gingen bezoeken, houdt dan ook weinig steek, zeker daar u zelf aangeeft dat de meeste van jullie problemen gecreëerd werden door jullie familie (CGVS p.9). Daarenboven wenst het CGVS de bedenking te maken dat uw vertrek uit Griekenland niet halsoverkop gebeurde. De problemen waarnaar u verwijst bouwden zich langzaam op en deden zich op verschillende tijdstippen gedurende uw verblijf in Griekenland voor. Er was geen dringende aanleiding tot jullie vertrek. U boekte bewust een vlucht en zorgde er ook voor dat u de nodige documenten meenam. Uw verklaring dat u verloren was en niet wist waar naartoe te gaan lijkt dus niet te kloppen. Bijgevolg ondermijnt deze reis naar Nederland, waarmee u uw familie eigenlijk op

de hoogte bracht van het feit dat u Griekenland had verlaten, uw vrees voor een mogelijke eremoord of eerwraak door K.,"

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is *in casu* voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven omtrent de ongeloofwaardigheid van de vrees voor een eremoord door K. kennen en op een inhoudelijke wijze betwisten. Zij kennen de juridische en feitelijke grondslag, vermeld in de bestreden beslissingen, die concreet ingaan op de elementen die door de verzoekers kenbaar waren gemaakt. De verzoekers maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen opdat niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Met hun inhoudelijke betwistingen voeren de verzoekers in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hieromtrent moet vooreerst worden opgemerkt dat met de argumentatie, in verwijzing naar de *Cultural Atlas, Current Demographics Experience in Australia (2019): Afghan Culture, Family* (inventaris, stuk 2), dat het in de Afghaanse cultuur de gewoonte is dat men binnen het eigen stamverband en binnen de eigen brede familie op zoek gaat naar een bruid, geen afbreuk wordt gedaan aan hetgeen de commissaris-generaal heeft geoordeeld. De commissaris-generaal heeft immers geenszins gesteld dat het ongeloofwaardig zou zijn dat de verzoekster kort na haar geboorte door haar familie werd uitgehuwelijkt aan haar achterneef, K. De commissaris-generaal heeft op zich ook geen twijfels geuit omtrent het fenomeen van eremoord in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft wel geoordeeld, en zulks op grond van de verklaringen van de beide verzoekers, dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat K. naar Griekenland zou zijn afgereisd om wraak te nemen.

De verzoekers doen wel een poging om een verklaring te bieden als waarom K. pas jaren na het verbreken van de huwelijksbelofte zou hebben besloten om tot actie over te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat de verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat K. één jaar na haar huwelijk met de verzoeker met zijn familie naar Iran verhuisde (administratief dossier, stuk 8B, p. 15). Doordat de verzoekers deze verklaring thans ombuigen door te stellen dat K., nadat een eerdere poging tot bedreiging aan de familie van de verzoekster mislukte, uit schaamte een aantal jaren in het buitenland vertoefde, doen zij des te meer afbreuk aan de waarachtigheid van hun verklaringen omtrent de wraakplannen van K.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoekers, zoals in de bestreden beslissingen werd aangegeven, hebben verklaard dat de verzoekster en haar vader het huwelijk met K. hebben geweigerd toen zij haar middelbare school had afgemaakt, hetgeen dus zo'n 15 jaar geleden is. Toen de verzoekers zich nadien verloofden, zijn K. en zijn familie amper twee dagen na de verloving naar het huis van verzoeksters vader gekomen om te eisen dat de verloving werd geannuleerd en om te dreigen met een eremoord. Toen heeft verzoeksters familie hen gewaarschuwd voor de gevolgen van een familie- en stamvete, waarop de familie afdroop en niet meer van zich liet horen (administratief dossier, stuk 8, p. 13 en stuk 8B, p. 11). De verzoekers verklaarden dat zij, in de jaren na deze waarschuwing, geen problemen hebben gekend met K. of zijn familie (administratief dossier, stuk 8, p. 13 en 17 en stuk 8B, p. 15). Aangezien de verzoekers verklaard hebben dat K. pas een jaar na hun huwelijk, dat doorging in 2009, verhuisde naar Iran, kunnen zij het niet laten uitschijnen dat het gebrek aan nieuwe bedreigingen enkel zou zijn te wijten aan het feit dat K. gedurende jaren in Iran gewoond heeft. De verklaring dat de verzoekers, na de eenmalig geuite bedreiging twee dagen na hun verloving en de daarop volgende waarschuwing vanwege de familie van de verzoekster, niets meer hoorden en geen problemen meer kenden met K. en zijn familie, doet inderdaad vragen rijzen omtrent de verklaring dat K. tien jaar later naar Griekenland afreisde om alsnog wraak te nemen vanwege de niet ingeloste huwelijksbelofte. Ook hieromtrent leggen de verzoekers nieuwe verklaringen af. Zo hebben de verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud geenszins aangegeven dat K. zo lang zou hebben gewacht om een nieuwe bruid te vinden omdat hij door zijn gokverslaving geen geld had om zich een nieuwe bruid te kunnen veroorloven. De verzoekster verklaarde enkel dat K., na haar vertrek naar Griekenland, naar Afghanistan terugkeerde om er met een andere vrouw te trouwen, maar dat niemand hem zijn of haar dochter wou geven (administratief dossier, stuk 8B, p. 12). De verzoekster verklaarde tevens dat K. vier of vijf jaar ouder was dan zichzelf (administratief dossier, stuk 8B, p. 14), hetgeen het des te merkwaardiger maakt dat K. tien jaar zou hebben gewacht om een nieuwe bruid te zoeken nadat verzoeksters familie hem het huwelijk met de verzoekster geweigerd had. De loutere bewering dat K.

geen geld had om eerder te huwen, en dat hij in zijn eer gekrenkt was omdat hij door het geannuleerde huwelijk geen bruid kon vinden, kan bovendien geen ander licht werpen op de pertinente vaststelling dat het bedenkelijk is dat K. zou terugkeren naar Afghanistan om een bruid te vinden aangezien hij in Iran woonde, waar de Afghaanse gemeenschap bijzonder groot is en waar de Afghaanse meisjes en vrouwen, opgegroeid en/of woonachtig in Iran, meestal meer gegeerd zijn als bruid én de potentiële bruiden en hun familie aldaar niets zouden afweten van het eerdere geannuleerde huwelijk.

De Raad stelt voorts vast dat de commissaris-generaal op grond van de volgende vaststellingen geen geloof hecht aan de komst van K. naar Griekenland:

"Ten eerste beschikte K. niet over een concreet adres van jullie in Griekenland, waardoor hij eigenlijk geen idee had waar hij in dit voor hem geheel onbekende land moest beginnen zoeken. Dat hij om die reden een neef van de vader van uw echtgenote die in Turkije leeft ging opzoeken (CGVS p.18 en CGVS echtgenote p.12), is opnieuw iets wat wenkbrauwen doet fronsen. Al kon hij op die manier misschien wel jullie precieze verblijfplaats in Griekenland te weten komen, door dit te doen gaf hij tegelijk ook zijn wraakplannen prijs. Ten tweede behoort Griekenland tot de Europese Unie en beschikt het over een uitvoerig rechtssysteem. Het is dan ook bijzonder twijfelachtig dat K. desondanks het risico zou nemen om op Grieks grondgebied een moord te plegen, en dit bovendien als illegaal of asielzoeker. Ten derde zijn er geen objectieve en overtuigende bewijzen dat K. effectief naar Griekenland is gereisd met het doel om wraak te nemen op u en/of uw echtgenote. De berichten van uw broer S. (die in hetzelfde opvangcentrum als jullie in Griekenland verbleef) kunnen immers perfect in scène gezet zijn. Daarnaast schreef uw broer in deze berichten dat er een persoon genaamd K. verschillende keren naar het centrum was gekomen (CGVS p.11 en CGVS echtgenote p.16-17). Het is echter weinig aannemelijk dat K. zijn echte naam zou achterlaten gedurende zijn zoektocht naar u en uw echtgenote. Door dit te doen riskeerde hij immers jullie te waarschuwen van het feit dat hij jullie op de hielen zat, hetgeen opnieuw weinig doordacht zou zijn. Bovendien verklaarde u dat uw broer K. zelf nooit heeft gezien, maar via andere mensen in het opvangkamp vernam dat een zekere K. naar jullie was komen zoeken (CGVS p.18). Gevraagd hoe uw broer dan wist dat het om de K. ging aan wie uw echtgenote beloofd werd om te trouwen, antwoordde u dat uw broer niets over K. weet. U gaf aan louter te denken dat hij de persoon is die jullie kwam zoeken, aangezien hij volgens uw broer verschillende keren kwam (CGVS p.18). Zekerheid over de komst van K. hebt u dus zelf blijkbaar ook niet, en daar u en uw echtgenote Griekenland destijds al hadden verlaten, hebben jullie dit ook nooit met eigen ogen vastgesteld. Daarenboven is het opmerkelijk dat u en uw echtgenote niets concreets hebben ondernomen nadat de neef van haar vader waarschuwde voor de komst van K.. Gevraagd wat jullie hierna deden, antwoordde u immers vreemd genoeg dat u dacht dat u dit kon weerstaan. Gevraagd hoe u van plan was een zogeheten eremoord of eerwraak te weerstaan, verklaarde u frappant genoeg: "Ik had geen precies plan maar het was geen kleine stad. Vele mensen komen en gaan. Dus ik dacht: misschien kan hij ons niet vinden" (CGVS p.19). Rekening houdend met de ernst van de door u voorgehouden dreiging, is deze redenering op zijn minst opvallend te noemen. De verklaring van uw echtgenote dat zij haar skype verwijderde omdat ze niet wilde dat K. jullie adres zou te weten komen, kan op zich niet overtuigen. Op de vraag of jullie met iemand anders van de familie over deze kwestie spraken, antwoordde uw echtgenote dat jullie dit niet deden om te vermijden dat ze bezorgd zouden zijn (CGVS echtgenote p.16), hetgeen echter bedenkelijk is daar deze bezorgdheid in de eerste plaats vooral aan jullie zelf toe was. Gevraagd of jullie dan op zijn minst de waarschuwing van de neef van uw schoonvader (namelijk dat K. onderweg naar Griekenland was) bij andere familieleden controleerden, blijkt dit evenmin het geval geweest te zijn (CGVS echtgenote p.16)."

Dat de verzoeker omwille van zijn werk als tolk gekend was in het kamp 'Eleonas' te Athene, doet geen afbreuk aan het feit dat K. niet over een concreet adres van verzoekers in Griekenland beschikte, waardoor hij eigenlijk bij zijn afreis uit Afghanistan geen idee had waar hij in dit voor hem geheel onbekende land moest beginnen zoeken. Dat K. zich in het opvangcentrum diende aan te melden met zijn naam, neemt niet weg dat de broer van de verzoeker van andere personen in het kamp vernam dat een zekere "K." op zoek was naar hem en zijn familie (administratief dossier, stuk 8, p. 11 en stuk 8B, p. 16-17). Uit de verklaringen van de verzoekers blijkt dan ook dat K. onder zijn eigen naam in het kamp aan derde personen heeft kenbaar gemaakt dat hij op zoek was naar de verzoekers, hetgeen inderdaad bedenkelijk is aangezien K. op die manier riskeerde dat de verzoekers werden gewaarschuwd hetgeen de realisatie van zijn wraakplannen zou bemoeilijken. Voorts brengen de verzoekers helemaal niets in tegen de pertinente overwegingen dat het bijzonder twijfelachtig is dat K. naar een Europees land met een uitvoerig rechtssysteem zou komen om aldaar als asielzoeker of als illegaal een moord te plegen, en dat de verzoekers geen zekerheid hadden over de komst van K. naar Griekenland daar zij bij het beweerde vertrek van K. reeds in Griekenland waren en K. nooit met eigen

ogen gezien hebben en daar zij louter aangaven te denken dat de K. die in het kamp naar hen op zoek was dezelfde K. is als diegene aan wie de verzoekster kort na haar geboorte beloofd werd.

De Raad treedt ook de bevindingen van de commissaris-generaal bij dat het opmerkelijk is dat de verzoekers niets concreet hebben ondernomen nadat de neef van verzoeksters vader hen vanuit Turkije waarschuwde voor de komst van K. naar Griekenland, dat de verzoeker in tegendeel verklaarde dat hij meende dit te kunnen weerstaan aangezien hij dacht dat K. hen misschien niet zou vinden en dat het zeer merkwaardig is dat de verzoekers eerst naar een oom in Nederland zijn gegaan alvorens naar België te komen, waardoor zij hun familie dus op de hoogte brachten van het feit dat zij Griekenland hadden verlaten. Deze bevindingen stroken niet met de voorgehouden vrees voor een mogelijke eremoord of eerwraak door K.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat commissaris-generaal op goede gronden heeft besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde komst van K. naar Griekenland en aan de beweerde wraakplannen van K. Aangezien de verklaringen van de verzoekers op dit punt niet geloofwaardig zijn en er geen enkel concreet element voorligt die deze ongeloofwaardigheid kan ombuigen, hebben de verzoekers niet concreet aannemelijk gemaakt dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland omwille van de bedreiging door K. een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade waartegen de Griekse overheid hen niet zou kunnen beschermen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoekers zich in het thans voorliggende geschil niet dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 48/6, §5, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling betreft immers de inhoudelijke beoordeling (ten opzichte van het land van herkomst) van verzoeken om internationale bescherming. Een dergelijk inhoudelijk onderzoek naar de nood aan bescherming vindt *in casu* echter niet plaats en dient ook niet plaats te vinden, aangezien de thans voorliggende beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk werden verklaard met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet om reden dat de verzoekers reeds in Griekenland de internationale bescherming genieten.

In het tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij argumenteren dat zij niet akkoord gaan met de bestreden beslissingen en met een terugkeer naar Griekenland omdat zij het risico lopen om er op straat te moeten leven door een gebrek aan sociale voorzieningen, omdat de Griekse overheid niet in staat is om kwetsbare profielen zoals zijzelf de nodige medische zorgen aan te bieden en omdat zij als erkende vluchtelingen racistische aanvallen riskeren van Griekse extremisten.

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissingen de niet-ontvankelijkheid betreffen van de verzoeken om internationale bescherming die in België werden ingediend door de verzoekers die blijkens de voorliggen stukken in Griekenland erkend zijn als vluchteling en er dus de internationale bescherming genieten. Dat de verzoekers in Griekenland als vluchteling zijn erkend en dat deze beschermingsstatus er nog steeds geldig is, staat buiten elke betwisting.

De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest, verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere

lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie."

Het Hof herinnert in de eerste plaats aan het wederzijds vertrouwensbeginsel dat aan de basis ligt van het Unierecht:

"het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt." (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 83-86).

Echter kan het niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ, Jawo, C-163/17, punt 83). Daarom herinnert het Hof ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat "[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 88).

Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak" (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn

wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90) en dat “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 91).

Hieruit volgt dat aan de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet een vermoeden aan de basis ligt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Dit vermoeden is evenwel niet absoluut en aan de verzoekers moet dus de kans worden geboden dit te weerleggen en aan te tonen dat de voorzienbare levensomstandigheden in de EU-lidstaat waar zij reeds internationale bescherming genieten hen in een situatie van extreme materiële deprivatie zullen brengen zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. In dit verband herinnert de Raad eraan dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekers zelf berust en dat daarbij, wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland, de maatstaf, opgelegd door het Hof van Justitie in het arrest *Ibrahim e.a.*, moet worden bereikt om aan te tonen dat hun beschermingsverzoeken in België ten onrechte niet ontvankelijk werden verklaard.

De Raad stelt vast dat de beide verzoekers uitgebreid werden gehoord door het CGVS omtrent de levensomstandigheden in Griekenland. Zij hebben hieromtrent ook een zeer omvangrijke stukkenbundel neergelegd en toegelicht. De verzoekers hebben aldus wel degelijk de kans gekregen het vermoeden, dat hun basisrechten als personen, die internationale bescherming genieten in Griekenland, worden gerespecteerd, te weerleggen.

In de bestreden beslissingen heeft de commissaris-generaal als volgt uiteengezet dat de basisrechten van de verzoekers als personen die in Griekenland internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM:

“De andere twee elementen waarnaar zowel u als uw echtgenote verwijzen, met name dat jullie lastig gevallen worden in Griekenland en dat de medische zorg er ontoereikend is, blijken na onderzoek evenmin gegrond.

Zo verwijzen jullie zowel naar beledigingen van racistische en xenofobe aard, als naar beledigingen afkomstig van (en problemen met) andere Afghanen (CGVS p.12, 14, 15 en CGVS echtgenote p.12). Het gaat hier echter om een aantal geïsoleerde incidenten waarbij opgemerkt dient te worden dat deze zich niet beperken tot de Griekse samenleving. Het feit dat uw echtgenote geen hoofddoek durfde te dragen wanneer ze de kinderen van school ging ophalen omdat ze bang was dat ze haar misschien zouden slaan (CGVS echtgenote p.12), betreft bovendien niet meer dan een hypothese. Dat jullie kinderen op school varkensvlees zouden gekregen hebben, hoewel jullie gezegd hadden dat dit niet mocht (CGVS p.15 en CGVS echtgenote p.12), kan een jammerlijke vergissing zijn. Ook is het niet uitgesloten dat de school mogelijk gewoon niets anders kon aanbieden. Bewijs van kwaad opzet is er hoe dan ook niet, noch zou hierover kunnen gesteld worden dat dit vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming betreft. Hetzelfde geldt voor het feit dat de school uw kinderen mee naar de kerk nam en dat ze moesten bidden wanneer ze in de rij stonden (CGVS p.15 en CGVS echtgenote p.12). Het gaat hier immers louter om een oude traditie die in wel meer Katholieke en Orthodoxe scholen in Europa nageleefd wordt, hetgeen niets te maken heeft met racisme of vreemdelingenhaat, en al zeker niet als vervolging of ernstige schade kan omschreven worden.

De medische problemen waarnaar jullie anderzijds verwijzen tonen evenmin aan dat er in geval van terugkeer naar Griekenland sprake zou zijn van een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 EVRM. Zo verklaarde uw echtgenote dat ze drieënhalve tand moest laten trekken in Griekenland omdat

ze geen geld had om haar tanden te laten vullen in een privéziekenhuis (CGVS echtgenote p.12). Opnieuw kan hier niet over een conventie gebonden vorm van vervolging of een element van ernstige schade gesproken worden. Dat uw zoon niet gehospitaliseerd werd toen hij ernstig last had van waterpokken of rode hond (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.12), betreft een medische beslissing van Griekse artsen waarover het CGVS geen uitspraak kan doen. Dat jullie destijds ook geen ambulance voor hem kregen, en hem op eigen houtje naar het ziekenhuis moesten brengen, betreft eveneens een inschatting van de betrokken hulpverleners. In elk geval werd jullie nooit de toegang tot een dokter of ziekenhuis ontzegd en kregen jullie ook steeds de nodige medicijnen of voorschriften (CGVS echtgenote p.12). De allergie waarmee uw oudste dochter te kampen heeft werd eveneens één à twee keer per maand door een Grieks ziekenhuis behandeld (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.12-13). Dat de Griekse artsen de oorzaak ervan destijds bij stress legden en dat in België ontdekt werd dat uw dochter eigenlijk een allergie zou hebben (CGVS p.16 en CGVS echtgenote p.13), toont absoluut niet aan dat de Griekse gezondheidszorg in zijn geheel ontoereikend zou zijn of dat uw dochter in Griekenland niet de nodige behandeling zou kunnen krijgen. Uw klacht dat u geen ambulance kreeg toen u in Griekenland last had van hoge bloeddruk betreft opnieuw een beslissing van medische aard waarover het CGVS geen uitspraak kan doen. In elk geval werd u wel degelijk behandeld voor dit probleem in Griekenland en kreeg u ook medicatie hiervoor (CGVS p.16), net zoals voor uw psychologische problemen (CGVS p.10). Het feit dat een aantal van uw zoons tanden moesten getrokken worden in Griekenland omdat hij na een valpartij niet goed opgevolgd werd (CGVS p.16, 20 en CGVS echtgenote p.12), betreft een medische kwestie waarbij opnieuw opgemerkt dient te worden dat het CGVS niet bevoegd is en ook niet in staat is om deze correct te kunnen beoordelen. In elk geval beschikt het CGVS niet over concrete aanwijzingen of documenten dat uw zoon in geval van terugkeer naar Griekenland geen verdere behandeling zou kunnen krijgen of in onmenselijke of vernederende levensomstandigheden zou terechtkomen. Hetzelfde geldt voor uw jongste dochter, over wie uw vrouw verklaart dat hier in België vastgesteld werd dat haar ogen zwak zijn (CGVS echtgenote p.13). De psychologische problemen van u en uw echtgenote zijn evenmin van die aard, toch zover het CGVS hier momenteel een zicht op heeft, om te besluiten dat de bescherming die jullie als erkende vluchtelingen in Griekenland genieten ontoereikend zou zijn. U bevestigde immers dat u in Griekenland reeds medicatie ontving voor uw psychologische klachten (CGVS p.10) en uw echtgenoot gaf zelfs aan dat u zich hier destijds ook beter door voelde (CGVS echtgenote p.21). Uw echtgenote deed nog geen beroep op psychologische bijstand in Griekenland omdat haar klachten naar eigen zeggen pas begonnen net voor jullie vertrek uit Griekenland (CGVS echtgenote p.13), en zoals ze zelf aangeeft gaat het hoofdzakelijk om stress (CGVS echtgenote p.10). Van een zware psychiatrische aandoening lijkt dan ook geen sprake.

De wekerende klacht dat u steeds zelf voor alle medische kosten moest betalen (CGVS p.10, 16-17), doet tot slot wenkbrauwen fronsen. De systemen en voorwaarden van sociale zekerheid verschillen nu eenmaal van land tot land, en gelden zowel voor lokale inwoners als voor migranten en vluchtelingen. Bovendien had u toegang tot de arbeidsmarkt in Griekenland (u hebt er immers verschillende jobs gehad), had u eveneens toegang tot de huizenmarkt (u hebt er immers een huis kunnen huren), en studeerden zowel u als uw echtgenote er zelfs aan de universiteit (CGVS p.8-9, 15 en CGVS echtgenote p.8). Van een problematische financiële toestand vanwege deze medische kosten lijkt dus niet meteen sprake. Ook wenst het CGVS nog op te merken dat u, nadat u Griekenland had verlaten omwille van bovenvermelde reeks van problemen, eerst nog naar Nederland reisde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (CGVS p.9). (...)

Daarnaast wenst het CGVS nog op te merken dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de

Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De Afghaanse en Griekse identiteitsdocumenten van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen, alsook de andere documenten (zoals werkbades, opleidingscertificaten, appreciatiebrieven...) en foto's uit Afghanistan en Griekenland, tonen louter aan dat jullie de Afghaanse nationaliteit bezitten en erkend werden als vluchteling in Griekenland, elementen die niet ter discussie staan. De medische documenten uit Griekenland en België van zowel uzelf, uw echtgenote als uw kinderen verwijzen op hun beurt naar alle medische behandelingen en zorgen die jullie zowel in Griekenland als in België hebben gevraagd en gekregen, maar geven anderzijds geen concrete blijk van een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland. (...) Wat betreft de artikels en rapporten in verband met de algemene toestand voor vluchtelingen in Griekenland, alsook de documentatie in verband met eremoord in Afghanistan, dient tot slot te worden opgemerkt dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade individueel en in concreto aannemelijk gemaakt dient te worden, en dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoon dus niet kan volstaan."

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusie van de commissaris-generaal, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De verzoekers beperken er zich in het verzoekschrift in wezen toe te verwijzen naar een aantal algemene rapporten en persartikels inzake de situatie van verzoekers om internationale bescherming en statushouders in Griekenland (stuk 5 en stukken 7-13), waaruit zij menen af te kunnen leiden dat de Griekse overheid op systematische wijze tekort schiet om bijstand en structuren te bieden aan personen die er de internationale bescherming genieten.

*Er dient te dezen evenwel opnieuw worden gewezen op het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die in een Europese lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Algemene landeninformatie kan *an sich* dan ook niet volstaan om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen.*

De Raad herhaalt in dit opzicht dat het Hof van Justitie oordeelde dat er enkel tot een schending van artikel 4 van het Handvest (dat dezelfde draagwijdte heeft als artikel 3 van het EVRM) in het gedrang komt indien de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een statushouder die er volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een

toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, punt 90). De verzoekers moeten dan ook zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in Griekenland de hierboven vermelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komen die zo ernstig is waardoor hun situatie kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek, kan worden vastgesteld dat uit de verklaringen van de verzoekers en uit de door hen neergelegde documenten inzake de levensomstandigheden voor erkende vluchtelingen in Griekenland en inzake de toegang tot medische zorgen en het aangehaalde racisme, niet blijkt dat de verwachte levensomstandigheden van de verzoekers in Griekenland kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Behoudens het louter tegenspreken en bekritisseren van de gedane bevindingen, brengen de verzoekers geen dwingende argumenten en concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zo doet de algemene informatie omtrent de gebreken in de opvang, integratie- en huisvestingsprogramma's in Griekenland, geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekers in Griekenland een universitaire opleiding hebben gevolgd, dat zij er wel degelijk een huis hebben kunnen huren en dat de verzoeker er ook verschillende jobs heeft uitgeoefend voor het Wereldhospitaal, IRC, *Save the Children* en *Caritas* (administratief dossier, stuk 8, p. 8-9 en tuk 8B, p. 8). Bij IRC verdiende de verzoeker 1.385 euro per maand, bij *Save the Children* had hij een maandelijks inkomen van 1.300 euro (administratief dossier, stuk 17, nr. 14). Uit verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, uit zijn tewerkstelling als tolk in Griekenland alsook uit een filmfragment op de ter terechtzitting neergelegde Cd-Rom, blijkt dat de verzoeker vloeiend Engels spreekt. De verzoekers maken met de voorgelegde algemene informatie geenszins concreet aannemelijk dat de verzoeker, gelet op zijn hoogopgeleid profiel, zijn uitgebreide talenkennis, zijn eerdere tewerkstellingen in Griekenland en zijn persoonlijke competenties, geen kans meer zou maken op enige tewerkstelling in Griekenland. Bovendien heeft de verzoeker verklaard dat zijn broer nog in Griekenland verblijft (administratief dossier, stuk 8, p. 5). De verzoekers brengen geen enkele concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat ze, bij een eventuele terugkeer naar Griekenland en in afwachting van een eigen huisvesting en/of in afwachting van een nieuwe tewerkstelling, niet bij hem terecht zouden kunnen.

De verzoekers kunnen voorts niet ernstig voorhouden dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met hun medische situatie en die van hun kinderen. De uitgebreide vaststellingen en bevindingen die hieromtrent in de bestreden beslissingen zijn opgenomen, worden door de verzoekers op geen enkele wijze concreet betwist. De Raad kan de pertinente vaststellingen bijtreden. De verzoekers hebben immers medische attesten uit Griekenland voorgelegd. Hieruit blijkt dat zij in Griekenland wel degelijk medische zorgen hebben genoten. Dat de verzoeker diende te betalen voor de medicatie en vervoer, heeft er niet toe geleid dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie zijn terecht gekomen. De verzoeker en zijn gezin beschikten immers over een meer dan modaal inkomen in Griekenland. De verzoeker heeft het in de ter terechtzitting neergelegde stukken overigens zelf over het feit dat hij in Griekenland een "*high salary*" job heeft uitgeoefend. Dat de medische zorgverlening en de tegemoetkomingen voor de ziekteonkosten in Griekenland minder gunstig zijn dan in België, betekent niet dat de Griekse overheden de basisrechten van statushouders met de voeten zouden treden. Daarnaast kan uit de voorliggende medische attesten wel worden opgemaakt dat de verzoekers en hun zoon en dochter aan een aantal medische aandoeningen lijden of in het verleden hebben geleden, doch hiervan werd in de bestreden beslissingen op uitgebreid gemotiveerde wijze vastgesteld dat deze medische problemen geen concrete blijk geven van een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland. Door louter te stellen dat zij kwetsbaar zijn omwille van hun medische situatie, weerleggen de verzoekers de concrete bevindingen van de commissaris-generaal niet. In elk geval tonen de verzoekers niet concreet aan dat zij, bij een terugkeer naar Griekenland, verstoken zouden blijven van de nodige medische hulp.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers betogen, is het niet aan de commissaris-generaal om te onderzoeken of zij bij een terugkeer de nodige medische hulp zullen krijgen, maar is het aan de verzoekers zelf om het vermoeden te weerleggen dat Griekenland, als EU-lidstaat, de door het Unierecht en het EVRM erkende grondrechten in acht neemt. Het was dan ook aan de verzoekers zelf om concreet aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland omwille van een gebrek aan de nodige medische verzorging zullen terecht komen in een situatie die strijdt met de door artikel 3 van het

EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming. De verzoekers blijven hiertoe echter volkomen in gebreke.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijker zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg nog niet dat statushouders in lidstaten met een minder gunstig socio-economische klimaat zodanig materieel worden gedepriveerd dat hun situatie oploopt tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De ter terechtzitting neergelegde informatie kan deze beoordeling niet doen ombuigen. Het betreft vooreerst een aantal filmfragmenten en foto's van de verzoekers en hun kinderen in Griekenland, doch deze geven geen blijk van een situatie van verregaande materiële deprivatie. In tegendeel blijken de verzoekers en hun kinderen goed gekleed en gevoed te zijn, en komt de huisvesting (ISO-box) niet als ontoereikend over. Voorts tonen de verzoekers niet concreet aan dat zij, bij een terugkeer naar Griekenland, in situaties zouden terechtkomen als in het filmfragment omtrent het bezoek van Angelina Jolie aan Piraeus in maart 2016, het filmfragment van *The Voice of Refugees* omtrent een voedselbedeling, het filmfragment omtrent de nachtelijke sfeer in het kamp Eleonas, het filmfragment over een gevecht op Kose eiland en het filmfragment waar een aantal personen in Port Alexandria in een park wachten op een opvangplaats. De Raad herhaalt dat de verzoekers reeds als vluchteling zijn erkend in Griekenland, dat zij beiden een hoogopgeleid profiel hebben, dat de verzoeker in het verleden in Griekenland reeds verscheidene goedbetaalde jobs heeft uitgeoefend en dat de verzoekers er ook nog over een netwerk beschikken aangezien verzoekers broer nog steeds in Griekenland verblijft. De verzoekers maken geenszins concreet aannemelijk dat de omstandigheden uit de filmfragmenten, alsook uit het interview met een Afghaanse werkloze statushouder, concreet op hun situatie van toepassing zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat zij, gelet op hun specifieke profiel en gelet op de algemene situatie van statushouders in Griekenland, er terecht zouden komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie die strijdt met de menselijke waardigheid.

Waar de verzoekers nog aanvoeren dat zij in Griekenland een groot risico lopen om slachtoffer te worden van racistisch geweld, hetgeen zou blijken uit hun verklaringen en waartoe zij nog verwijzen naar persartikels en cijfers van de VN-Vluchtelingenorganisatie, merkt de Raad op dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud melding maakten van beledigingen van racistische en xenofobe aard, van een schrik voor racistische reacties, en van beledigingen afkomstig van en problemen met andere Afghanen (administratief dossier, stuk 8, p.12, 14 en 15 en stuk 8B, p.12). Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen evenwel terecht vastgesteld dat het gaat om een aantal geïsoleerde incidenten, dat het feit dat de verzoekster geen hoofddoek durfde te dragen wanneer ze de kinderen van school ging ophalen omdat ze bang was dat ze haar misschien zouden slaan, niet meer dan een hypothese betreft. Hoewel racistische incidenten uiteraard steeds laakbaar zijn, tonen de verzoekers niet concreet aan dat deze problematiek dermate ernstig zou zijn dat er sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade of op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verder tonen de verzoekers ook niet aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten tegen uitingen van racisme aan hun persoon.

De verwijzing naar het arrest *M.S.S.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is te dezen niet dienstig aangezien dit arrest betrekking heeft op de opvangmogelijkheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoekers in Griekenland reeds de vluchtelingenstatus genieten.

Ook de verwijzing naar een internetartikel (stuk 14) omtrent de veroordeling van Griekenland door het Europees Hof van de Rechten van de Mens *d.d.* 31 oktober 2019 is niet dienstig. Het EHRM heeft Griekenland immers met het arrest *Papageorgiou e.a.* enkel veroordeeld voor een schending van artikel

2 van het Eerste Protocol bij het EVRM (het recht op onderwijs) en niet voor een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien laten de verzoekers na om deze uitspraak te betrekken op de persoonlijke situatie van hun kinderen, terwijl uit deze uitspraak blijkt dat kinderen van statushouders in Griekenland wel degelijk vrijgesteld worden van het volgen van (christelijk) godsdienstonderwijs als hun ouders verklaren dat ze geen orthodoxe christenen zijn.

Waar de verzoekers nog verwijzen naar het arrest van het Duitse *Bundesverfassungsgericht* van 8 mei 2017 dient te worden opgemerkt dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

De verzoekers tonen zodoende niet concreet aan dat de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, en het racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen, van die aard zijn dat deze omstandigheden ertoe leiden dat zij in een situatie zullen terechtkomen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De verzoekers hebben met hun vage betoog en met de neerlegde informatie ook niet aangetoond dat zij in Griekenland het slachtoffer zijn geweest van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat er in Griekenland een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekers niet op overtuigende wijze aannemelijk hebben gemaakt i) dat hun situatie bij terugkeer naar Griekenland kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard, zoals geduid door het Hof van Justitie, ii) dat zij zich niet langer onder de in Griekenland verleende internationale bescherming kunnen stellen, dan wel iii) dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland.

De verzoekers hebben dan ook geen elementen aangebracht die afbreuk kunnen doen aan de niet-ontvankelijkheid van de in België ingediende verzoeken om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

De motieven die door de verzoekers niet worden betwist, worden door de Raad integraal bijgevalen.

De beide middelen zijn ongegrond.

In zoverre dat de verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, stelt de Raad vast dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor er niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. De verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Nu de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming wordt bevestigd, kan de Raad zich niet uitspreken over de vordering om de verzoekers als vluchteling te erkennen, dan wel om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE